

ОКСАНА РУДИЧ

ЕХІТ

ЗМІСТ

1. Музи заміж не виходять? або Допоможу спалити Вашу хату
(нотатки розведьонки).....5
2. Вірші.....19
3. Рефлексія.....103

Музи заміж не виходять?

Або

Допоможу спалити Вашу хату

(нотатки розведьонки)

Передмова

Отут хотілося б написати: «Все имена вымышлены, все совпадения случайны»...

Та я наголошу лише, що моя писанина не стосується лише представників чоловічої статі.

Направду, чесноти статі не визначають, так само наші вчинки від статі не залежать. Гендер, окрім відомих вторинних статевих ознак, асоційовано із низкою поведінкових стереотипів та упереджень, які мені видаються подекуди абсурдними.

Одразу перепрошую всіх, у кого мої думки викликатимуть неприємні емоції; їх занотувала «просто собі баба», скорше, для «бабської» аудиторії.

Вона щонайменше хотіла когось образити. Вона керувалася бажанням посміятися над собою, а ще – спровокувати діалог.

Себе я на увазі не маю

Часто чоловік (*середньостатистичний*) розумну, самодостатню жінку вважає дурепою.

Якщо Ти можеш пробачити жінці небажання прикидатися слабкою, дурненькою, зацикленою на необхідності когось на собі оженити — ти непересічний чоловік.

Часто жінка не може пробачити чоловікові відсутність розуму. *Розумом вважається вміння чоловіка дослухатися до її порад.*

Вуха не є ознакою статі

Таке інколи трапляється: тягнеш по багнюці його за вуха, воно лінується до безчисла і починає зажиратися. Важчає потроху, аж доки від власної ваги не падає у найбільшу купу лайна писком униз. І тільки вуха в руках.

Інколи люди на згадку про далекі країни, в яких побували, привозять своєрідні трофеї, щоби ними прикрасити стіни свого помешкання: оленячі панти, велетенські мушлі, алюмінієві мечі з дамаської сталі, купку пластикового лайна з написом «made in Spain». А дехто (*Ви?*) може прикрашати стіни своєї оселі наборами вушок.

Перед тим, як почепити на стіну, вушка необхідно бальзамувати за допомогою спеціального розчину. Беремо: 40 % іронії, 10 % гордості за відданість, 10 % сорому за власну дурість, 10 % відчуття свободи, 5 % огиди натуральної, 5 % образи, 5 % жалості, 5 % агонуючого кохання, 10 % непереборного бажання знову триматися обома руками за трепетні, теплі вушка, що поєднують Ваші руки з головою, на якій, як правило, вони і зростають. Ретельно усе вимішуємо.

Десь за два місяці варто витягти вушка з розчину і висушити за допомогою спеціально виготовленої дерев'яної рамки. Обережне прибивання спогадами та ілюзіями вушок до рамки надасть можливості засушити їх так, що вони зберігатимуть природний колір та аромат і набудуть нової форми та необхідного Вам об'єму.

Одна літня жінка, власниця однієї з найдивовижніших колекцій сушених вушок, поділилася зі мною цікавим народним старовинним рецептом швидкого отримання нової пари вушок. Для цього потрібно: розітерти сушене вушко зі сторінкою бульварної газети, котячим послідом та скупою крокодилачою сльозою.

Отриману суміш можна ковтнути один раз.

Результатом вживання стає нудота, стійкий рафінований пофігізм та тремтіння рук, що, власне, і спричиняє передчасний відрив вушок від голови.

Вживання цієї суміші повторно сприяє відривостійкості вушок, що, у свою чергу, загрожує відривом Ваших лагідних рук по саму шию.

Міраж

Сучасний соціум існує в умовах пустелі: різкі перепади температури, жорстока і всевиправдовуюча боротьба за ковток води, жалюгідна їжа, яка лише на вісім годин (доки не спустіє шлунок) дозволяє забути про безладний та принизливий процес полювання. Щоб зігрітися вночі, доводиться спати укупі з кимось, хто вранці не розділить із тобою впольованого тушканчика або останній ковток води із запацькореної пластикової пляшки. І які в біса філософські системи та норми моралі?

А я все життя моделюю оази. Я їх силоміць заселяю людьми, які мені подобаються. Пташки, зелено, фруктів, води досхочу — не псуй картину, не бреш, насолоджуйся життям.

Побутової техніки, звісна річ, в оазі немає, каву доводиться варити на вогнищі. Від чого вона видається лише смачнішою. Розпалити вогнище — не проблема, сірників у мене вдосталь; я не скупа, можу поділитися і з вами...

Посеред оази стоїть червоне шатро, вітер гойдає гаптовану золотом тканину.

А від єдиної жарини біля купи попелу потроху займається суха трава, полум'я тягнеться своїми язиками до зеленого листа на нижніх гілках (якщо хто ще не зрозумів: так, то я САМА розпалила те вогнище!).

Посеред шатра стоїть таця з фруктами і оси кружляють навколо грона винограду.

Оаза вже палає, полум'я поглинає навіть верхівки дерев та підповзає до червоної з золотом мандали. Небо стає сіро-чорним од попелу та диму.

А я тим часом посеред шатра допиваю свою каву...

Ось уже оазу спустошено. Мешканці, котрим пощастило, давно вже насолоджуються полюванням на сусликів та ящірок. А ті, кому не пощастило, в останню мить свого життя мріяли про... Хто його знає, про що вони там мріяли, кажу ж — їм не пощастило.

А я, з висолопленим язиком, з вимурзаним у каву та попіл писком, котрий рік бігаю по купах попелу з вогнегасником.

Найнеприємніше не те, що я модулюю нікому не потрібні оази, не те, що я ніколи не помічаю вчасно, коли вони займаються полум'ям, не те, що вони згоряють один за одним.

Гидотно, що поводитися шляхетно під час пожежі я навчилася не одразу. Це зараз я елегантно на подряпане, брудне, голе плече вправно закидаю вогнегасника (*а він таки помітно полегшав за останні роки*), без зайвих звуків (*у лексиці справжньої леді не має бути таких словосполучень*), не озираючись, шкутильгаю до найближчого бархану. А ще важливо не перебрати: сміх у даному контексті виглядає неприродно. Лише посмішка. Загадкова. І зовсім недоречно: хнюпати, ставати коліньми на гарячі головешки, розмазувати ленинградську туш по щоках та шиї, витягати з-під попелу тих, кому не пощастило і кликати тих, кому

пощастило більше.

Слабкою втіхою є той факт, що, можливо, десь у пустелі я зустріну ще одну людину, вимурзану в каву, вино та сажу, подряпану і обдрипану, із вогнегасником за плечима.

Кажуть, гіршим за спустошену оазу є лише міраж у вигляді людини з вогнегасником.

Моя сторінка на сайті знайомств мала б такий вигляд

Знов самотня (*дещо*), молода жінка (*порівняно*), яку життя вчить інколи, але даремно (*і слава Богу*). Люблю людей будь-якого віку (*хоча з дітьми спільну мову знаходжу швидше*), люблю насолоди (*розгляну всі можливі пропозиції*), люблю життя (*від відпочинку до роботи*), люблю жартувати і сміятися (*те, що для мене є жартом, для сторонньої людини часто видається образою*). Сповнена певного диканського шарму (*завжди хотілося послати чоловіка за черевичками «як у самої цариці»*).

Маю ряд психологічних проблем, що є відхиленням від норми та можуть вважатися вадами:

— не можу бути коханкою одруженого чоловіка (*гидко тягати його з постелі в постіль: спочатку «мов дві собаки стерво», потім «мов мавпа газету», а згодом — «як петлюрівську гармошку»*);

— не можу займатися сексом із чоловіком, у якого не закохана (*час від часу перевіряю — ще не можу*);

— намагаюся не брехати і не вірити у те, у що вірити так хочеться, особливо, якщо для довіри підстав більше немає (*...вже пробувала просто втекти, пробувала відповідати брехнею на брехню: виходило весело-весело, тільки набридало швидко*).

Чим більше довгих смужок на моєму твердому лобі випикує час, тим упертіше вірю в те, що:

— любов має ж робити нас кращими;

— ніхто не може позбавити нас любові;

— ніхто не вірить у любов, але усі сподіваються (*таке мені, до речі, сказав один немолодий цинік із більш, ніж багатим досвідом*).

Шановні читачі цієї сторінки! Я, власне, і сама знаю, як і чим можна підлікуватися до норми, але я дуже боюся, що після курсу лікування вже ніколи не писатиму віршів і втрачу ... та багато чого втрачу.

Отут середньостатистичний «цілком нормальний» чоловік подумав би: «Суцільна неадекватність: баба четвертий десяток розміняла, а шукає кохання, і щоб із неодруженим, і щоб не брехав, мало того — ще й сама правду межі очі лупитиме, а ще чортівня якась і віршики...Навіщо такі стреси?»

А з іншого боку, панове, де ви шукаєте адекватності? «Адекватність» на сайтах знайомств виглядає приблизно так: «шукаю пару Ж+Ж, бажано з собакою», або великими літерами прямо під ім'ям: «розмір члена —

20 см», або й саме ім'я може звучати як «поцілую поміж ноги». А ще, якщо людині до 40 років, то він/вона шукає когось для «дружби та інтиму», а як тільки «перевалило» за 50 — для створення сім'ї; правда, у такому випадку, чомусь, про розмір члена не згадується, хіба що оголошення прикрашає скромна фраза «займусь оральним сексом за бажанням партнера».

Критичний вік

Від 30 до 40: одружитися «через велике кохання» — запізно, а «щоб доживати було із ким» — зарано.

Зодіак

Чоловік-«пацюк» шукає жінку-«кота» для тривалих, серйозних стосунків.

Жорстокість

Очікувати від учня вправності майстра... І, чомусь, на думку спадає чиясь розповідь про те, як навчають у цирку ведмедів їздити на велосипеді (*ніяк не можу відкинути або довести реальність існування такого методу*): тваринам примотують лапи до педалів, а також б'ють, коли вони відмовляються «працювати»... *А дресирувальник може вважати ся вчителем?*

Зате я знаю, як це — прокинутися і думати:

1. Де я?
2. Навіщо я взагалі прокинулася?
3. Краще не думати про те, що трапилося учора.

Що таке «Жіночий шовінізм»?

Це коли категорія роду із «він», «вона», «воно» трансформується на «вона» та «воно». І така трансформація відбувається повільно протягом десяти років, починаючи з пубертатного періоду. Наслідки цього процесу є фатальними для «Принца на білому коні», як особи виключно чоловічої статі.

Чому

1. Чому одружені чоловіки, коли залицяються, завжди кажуть, що «не сплять» із дружинами вже півтора року (не рік, не два)?
2. Чому його шкарпетки, які до одруження тихенько мешкали у «нірці» під кріслом, у кишені піджака, у черевиках, після одруження нахабно виповзають на середину кімнати?
3. Чому чоловіки, які найголосніше декларують на кожному кутку: «Любові не існує», так щиро, трепетно промовляють фразу: «У неї до мене сильне почуття», розповідаючи про чергову коханку?

4. Чому реакція на нерозв'язану психологічну проблему в одружених пар виглядає однаково? Вона безпорадно вдивляється у ніч після чергування «сильних» засобів типу: «Сльози» та «Шоу приймання «Валідолу», він довго зітхає за спиною (*хвилин сім*), далі — хропе.
5. Чому для того, щоб звабити чоловіків, жінки нарощують довжелезні нігті та носить речі із тканини «під шкіру леопарда», коли добре знають, що чоловікам це не подобається (*...потім*).

Просто секс

Особи, які шукають «лише сексу», чомусь завжди ображаються, коли їм пропонують «тільки секс».

Той-таки Немолодий-цинік-із-більш-ніж-багатим-досвідом якось сказав: «... а сексу без зобов'язань просто не буває».

Коли знайшовся той, хто мешкає у шафі

Ми вважаємо за краще тримати ся прямо і дивитися в очі, навіть, коли лайно вже і на голові. Але, «оте» на голові не завжди буває потрібної консистенції, обтікає, змушує примружувати одне око, скошувати друге, швидко кліпати обома, зводити погляд на перенісці, морщити носа, відкидати неслухняне волосся з лоба ще більш брудними руками...

Чоботи

Моя бабуся колись мені казала, що нова пара чобіт сниться до нового чоловіка у житті жінки. Світ дуже змінився за останні 70 років: вже сняться не тільки чоботи, — сняться нам і «недільні черевики» (босий ідеш до церкви, босий ідеш додому, а в храмі стоїш добре взутий), і ласти (згодяться для історій типу «дельфін та русалка»), і ковзани (під ногами таки буде твердь, але слизька і небезпечна), і пуанти (лише по роках виснажливих тренувань ви спробуєте взути їх прилюдно).

Без змін лишається лише одвічна дилема: наче не логічно позбуватися старої, поношеної, нековирної пари перш, ніж ти придбаєш нову.

Але щоб узутти нову, потрібно таки зняти стару взувачку ?

На козаку нема знаку

Лише кілька десятиліть тому індіанські хлопчики отримували ім'я після першого чоловічого вчинку, десь у 10—12 років... Якби у нас був такий звичай – тисячі представників сильної статі ходило би без імен. А уявляєте, які імена мали б наші політики (більшість із яких свято вірять у меньшовартісність жінки, живучи у країні, де наукою, культурою та освітою займаються, переважно, жінки)?

Чи то наші хлопчики так повільно дорослішають, чи то ми їх надто довго виховуємо (від слова «ховати»)?

«Я не такая, я жду трамвая»

Мої стосунки з чоловіками завжди мали ознаки роману: кожного разу це було серйозно та назавжди, передбачалася боротьба з численними реальними та нереальними перешкодами, наявність Героїні та Героя, трагічна кінцівка.

Заміжжя взагалі було романом великої дороги: різниця у соціальному статусі безпритульних героїв, оточуючий світ цькує їх, хмари пилюки, відсутність затишку, життя не «одним днем», а «однією секундою». І все це тягнеться довго-довго.

Довелося зупинити диліжанс просто посеред степу, червоно-сірого від піску, без жодного дерева та ознак людської оселі.

Далі їхати було несила, бо я раптом зрозуміла, що те, що для мене було «романом великої дороги», для Героя було водевілем. А це, безумовно, передбачало наявність кількох героїнь, Герой не мав бути чесним, сміливим та закоханим до нестями — він мав бути кумедним, винахідливим, бути у захваті від себе самого.

Загалом, цей водевіль мав одну суттєву ваду: актори говорили надто тихо, у залі було добре чути лише голос суфлера і той голос наче був...МІЙ?!

А ще моє вічне тяжіння до фантастики, як до літературного жанру.

І ось я тут: дві зигзагоподібні лінії — це все, що лишилося від диліжансу. Можна їх перетнути і потеліпати ся на захід, можна повернути до місця, звідки я розпочала свій шлях, можна почекати на новий засіб пересування.

А я сідаю просто у пилюку і задираю голову до зір, і мені починає здаватися, що то Небо дивиться на мене.

P.S. Один, без сумнівів, цікавий і розумний чоловік сказав мені, що все це було лише виставою. Я не стала доводити йому, що маски «прирастають», що література та театр — два різні мистецтва, що гарний водевіль кращий за поганий роман, і що далеко не всі актори є авторами п'єс...

Жінка закохана звичайна

1. Не на рентген, не на грам, не на йоту, не на міліметр, не на унцію. Якщо мого почуття буде більше на один карат — я помру просто фізично. Зупиниться серце і відмовить мозок, лише відповідні залози продовжуватимуть і продовжуватимуть виробляти секрет: прозорий, слизький, густий, що смакує як вечори наприкінці травня.

2. Всесвіт зменшується до розмірів однієї кімнати, залитої сонцем, у якій знаходиться одна єдина людина — уособлення сублімованого щастя. Цей Всесвіт починає пульсувати. І Ти є володарем ритму Всесвіту.

3. Тебе не було так довго, що місяць глянув на мене пильно та неоднозначно і кинув маленьку зорю у пазуху. Вона обпекла мене: груди,

живіт (ближче до пупа), стегно (у вигляді цівки червоного вина — пам'ятаєш?), коліно, литку, залишила опіки на стопі. Щемить. І я певна — ти поцілував би і минулося б. Але тебе немає. Щемить...

От і вся романтика...

Кохання — мов хвороба. Чим пізніше ти на неї хворієш — тим гостріша форма; зате, чим важче протікає — тим стійкіший імунітет. Є такі люди, які є лише «переносниками» кохання, вони самі на нього ніколи не хворіють. А є такі люди, які лікуються від нього всіма можливими засобами, тому хворіють у латентній формі: без загострень, хронічно і невиліковно. Здебільшого, тому, що перенесли цю «заразу» на ногах, не звертаючи на неї (на себе?) уваги.

Але, на відміну від інших хвороб, хворіти на кохання не соромно, і майже не страшно.

Ква-ква

Не варто нехтувати характеристиками як простору, так і часу, коли йдеться про фатальну подію. Навіть, якщо ти мешкаєш у власному казковому світі...

Вчасно поцілована жаба гарантовано перетвориться на прекрасну принцесу.

Якщо поцілунок виявиться передчасним — ваш пуголовок стане голодною та амбіційною жабою, для якої Ви назавжди залишитесь Іваном-дурником.

Якщо ж для першого поцілунку буде запізно — Ви (по довгих і невтішних роздумах), скоріше, взагалі відмовитеся брати до рук це зелене, прищувате, слизьке створіння...

«Ме» і «Жо»

Якось Один-без-сумнівів-цікавий-і-розумний-чоловік сказав мені, що треба сприймати чоловіків та жінок, як представників різних, конкуруючих підвидів «Ж» та «М». *(На мою думку підвидів рівно значних та рівно цінних).*

А ще він говорив про відсутність уміння враховувати банальні закони природи...

Я це чула не вперше і, виключно, від чоловіків. А якщо це так і є? На піку свого домінування один із підвидів фізично винищував інший (у часи інквізиції)? А зараз, втрачаючи позиції, представники підвиду «М» зумисне культивують у собі егоїзм, спритність, жорстокість, хитрість?

А ще моє «банальне незнання законів природи» є просто відсутністю бажання жити за правилами, історично нав'язаними підвидом «М».

Не хочу я конкурувати! Хочу дивитися угору і мліти від захоплення!

За такої ситуації розумні, талановиті, порядні чоловіки (а вони, безсумнівно, ще водяться і можуть трапитися нам будь-де, навіть на сайті знайомств) лише значно додають у ціні.

Барабани

Більшість заможних («успішних»?) людей стільки коштів, зусиль, фантазії, здоров'я витрачають на те, щоб «видаватися», що абсолютно не лишається бажання, сили, мужності, щирості, щоби насправду «бути»....

Чим би дитя не ...

Ненавиджу чотирнадцяте лютого. Через перманентний брак пристойної компанії для щирого святкування, а ще — за інфантильно-невротичну естетику цього свята: із кожного кутка, із різних ракурсів до тебе посміхається кучерявий, пухкощокій Амур, який у непевних ручках тримає натятого лука, а навколо (*під веселу кантрі-мелодію, мов мішені у тирі*) кружляють серця кольору фуксії...

Дуже схоже на правду: мале дитя просто бавиться із небезпечними предметами (*стріли — зброя серйозна, особливо, коли їх намастити отрутою; вони летять нечутно, влучають зненацька і можуть бути небезпечними навіть для осіб, які роками дбали, аби їхня шкіра стала товщою*).

А от серця всюди малюють даремно. Насправді, стріли вціляють не лише у серце (*чим старшою є особа, підстрелена у те саме місце, про яке Ви зараз подумали, — тим непередбачуваніші бувають наслідки*). Як не парадоксально, стріла може бути засобом кастрації.

Трапляється — від стріл лишаються незагойні наскрізні поранення. Влучний постріл у серце гарантує майже безболісну і швидку смерть. Серйозні пошкодження хребта унеможливлюють повноцінні рухи. Коли Амур поцілить у голову — блокуються ділянки мозку, що відповідають за адекватну обробку сигналів (як слухових, так зорових і тактильних).

Найнебезпечнішим є наскрізне поранення у голову, коли у кожного випадкового перехожого з'являтиметься непереборне бажання підглядати за реальністю крізь дірку у Вашій голові, мов крізь замкову шпарину...

Не тільки галантерея

Ніхто не скаже звідки до нас приходить кохання. Гірше — ніхто не знає, куди воно зникає. Своєю раптовою втечею заскочивши нас на перехресті, у дощ, без парасольки, у домашніх рожевих, пухнастих капцях із важким чемоданом непотрібних стосунків у руках. За кілька секунд неодмінно з'ясується, що ручка від чемодану відірвалася, точніше — чемодан від ручки. Удару об землю не витримали слабенькі застібки — будь-який перехожий може розглядати вашу мереживну білизну,

строкатий мотлох ментального життя старого чемодану.

Гривня за сто: коли ви почнете усе це запаковувати — місця бракуватиме, щось доведеться нести у руках, а сам чемодан — під рукою. Ось так на вашому молочно-білому пальто з'являться перші брудні плями...

А чемодан був придбаний за пристойні гроші, якість його гарантовано було вітчизняним виробником. Те саме трапляється і з закордонними «штучками». Моя сестра придбала якимось такого темно-синього красеня з міцною ручкою, але за два дні двері електрички зачинилися просто між ручкою та чемоданом, який залишився на пероні, а ручка, у свою чергу, мала всі шанси таки потрапити до України...

А бувають стосунки-гаманець. Обов'язково шкіряний. Інколи — з наворотами: із жаб'ячої шкіри та перфорованим ім'ям модного дизайнера нетрадиційної орієнтації, який точно знає, як зробити привабливими жінок для чоловіків-натуралів. Такі стосунки ми сприймаємо з повагою, незалежно від того, чи всередині лежить стодоларова купюра, чи одна гривня — нікому того не видно.

Інша річ — стосунки-авоська. Там можна побачити майже все, крім витрішків типу: сир «Danablue», дороге шампанське.

Бувають стосунки-рюкзак. Вони пасують невтомним мандрівникам, що прагнуть нових вражень за старими цінами, «як у молодості», без урахування інфляції. Такі стосунки і за спиною міцно тримаються, і руки завжди вільні.

Є стосунки-ридикюль. Вони завжди перебувають у руках представниць прекрасної статі. У ридикюлі панує безлад, талановито скомпонований із постійних елементів:

- дві помади (одна вважається загубленою з літа);
- пакети з вологими та сухими серветками;
- жуйки;
- чеки з магазинів за остання три тижні;
- резинки для волосся;

— у невеликій кишеньці — кілька чоловічих номерів без імен (якими ти ніколи не скористаєшся; вони потрібні лише для того, щоб потримати їх у руках, коли *той, чиї три мобільні номери ти вивчила напам'ять*, вчасно не вийде на зв'язок).

Бувають стосунки — мов кошики (цибулька, кріп, яйця). З такими стосунками теж є проблема: кошика до рук беруть не частіше, ніж двічі на рік.

А є стосунки, які тримають лише сильні чоловічі руки. Це стосунки-дипломат. Найзагадковіші завдяки кодовим застібкам. Але завчасно не радійте — до дипломату не влазить пляшка дорогого коньяку та велика коробка цукерок. Зате гарно «лягає» дешеве вино і плитка шоколаду. «Джентльменський набір» «одинокого мустанга» виглядає інакше —

пачка кефіру та буханка хліба. Подібний набір «знову одинокого мустанга» складатиметься з поношених капців та вилинялої футболки з написом «СССР».

...А ручки відриватись можуть від будь-якого галантерейного дива, це залежить лише від умов та терміну експлуатації.

Равлики

Якось поза межами часу (*once upon a time*) жили собі два виноградних равлика: Май та Йоко. Вони нічим не різнилися поміж собою, окрім мушельки. Равлик Йоко мав блискучу, гладеньку хатинку кольору харківського шампанського, прикрашену темно-фіолетовими смужечками.

А панцир равлика Май теж подекуди блищав, подекуди — просто саяв якраз там, де було гламурно наліплено шматочки скотчу (*такої прозорі штуки, якою реставрують розірвані сторінки прочитаних книжок, ущільнюють віконні рами за браком спеціального паперу, або кріплять оголошення, які наавтра доведеться зірвати*).

Равлики гарували: ввесь день вони жували зелене листя (*у певному темпі, із заплющеними очима та застосовуванням спеціальної системи дихання*).

Отже, вони потроху залишали за собою вологий, липкий слід на зеленій поверхні, аж раптом... зіштовхнулися. «Оце дивина!» — подумав равлик Май і нахилив голову з крихітними рижками. «Цього мені тільки бракувало...» — промайнуло в голові равлика Йоко і він сховався до свого будиночка.

У цей момент реальність радикально змінилася для равлика Йоко: зелена твердь лишилася високо вгорі, через швидкий рух донизу душу доводилося міцно утримувати поза зубами, контури предметів розпливалися, не було ані холодно, ані жарко: «*Оце...*»

Равлик Май насупився, заплющив свої очі і подумав: «Таки добрячий сьогодні вітер здійнявся. А хатку, яка захищає мене від злив, але прискорює процес падіння і може «зустріти» гострим, щербатим краєм на землі, доводиться берегти...»

..так!» — проказав до себе Йоко і впав на листочок Волового язика безболісно і чисто.

Мені за тридцять

Дочитала «Хазарський словник» М. Павича, жіночий його примірник, оту його інтерактивно-деструктивну реальність, хто читав — знає: «*..якщо в тебе вологі очі....ти відчуваєшся самотньою...пробігаєш через свій страх, мов через кімнату... у середу до цукерні... до тебе підійде...*».

І ось: перша середа нового місяця, цукерня, переді мною — кава, на

Оксана Рудич

столі — примірник «Хазарського словника»...

Просто зі мною вже траплялося таке, що трапитися не може взагалі *(і не один раз)*.

Дива не трапляються тільки з тим, хто в них не вірить. Немає любові для того, хто в неї не вірить.

А я — вірю. І знаю, що вона за мить перекреслить усе, що я написала про стосунки між чоловіками та жінками.

Післямова

«All rights are reserved», «що в перекладі з давньогрецької означає»: «...всі права зводяться до реалізації Права на вибір».

Вірші

Зазираю у кожні очі —
може, звідти і Ти впливеш.
Але там не просто глибоко —
там бездоганно порожньо.
1992р.

Невідомо ким кручені чорні гілки
у пульсуючій пащі глибокого неба...
Невідомо чого знов вертаюсь до тебе
і тікаю у розпачі знов, як завжди.

Безтурботно палають в снігах ліхтарі,
нескінчені потоки блискучих машин,
силует відірвався від ночі один
і назустріч до мене іде...як завжди.
1992р.

Десь за горами заснули дощі,
заколисались над водами рік,
крапля залишилась лиш на щоці,
вкрита перинами вік.

Я за дощем, мені любим, плину:
«Дай мені сили! Дай мені, Дощ!
Дай мені віри, що краплі не згинуть
в темряві вулиць і площ!».
1992р.

Бесповоротно, как вода,
вода, прозрачней вод реки,
стекающих с моей руки,
наружу рвется слово «Да!»
Листву роняют ветки ив,
и желтизна исхода лета
уже витает рядом где-то,
две капли влаги уронив.
Я кутаюсь в тепло луча,

а дрожь сгибает плеть волос,
как холодом сентябрьских рос,
и отлетает от плеча.
И, повторяя как в бреду,
усталость скатывая с плеч,
стараюсь в памяти сберечь
одно лишь только слово: «Жду!».
1992р

Сниться далеких країн дивосвіт,
дивні ліси і мережні мости,
сняться річки і тонкі пальці віт,
снишся, верзешся, мене кличеш ти.

Хто ти, уламок проміння зірок?
Сплетена з пісні і мрії ліана?
Де ти карбуєш свій місячний крок?
Ти вже чекаєш на мене, коханий?
1992р.

Холод стекляного диска на лбу,
пальцы вцепились в оконную раму,
тускло блеснула дорога меж нами
на свежавыпавшем, чистом снегу.

Спрыгнуло с кусанных губ в снежный свет
и покатилося по белой дорожке
ясно и чисто, незыблемо, вслед:
«Алеша, Алеша, Алеша, Алешка».
1992р.

Дайте вовчиці смуток і зграю,
скалки вітрів і уламки місяця,
дайте голодному добре наїстися,
дайте Єві дорогу до раю.

Дайте пустельній, могильній тиші
сухість пісків і мовчання темряви,
краплю дощу — сухому дереву
і перехожому — жменю вишень.

Дайте хворому гарного лікаря,
будь то людина, чи Бог, чи час.
Тим, хто блукає — сяяння виходу,
дайте мені відпочити від вас.
1992р.

Я ждала, обжигая углы смехом звонким,
стуча шагами о доски пола,
я взгляд посылала по улицам голым,
я грызла пальцы в комнате темной.

Теперь золотится ночь на крышах,
теперь окна плятятся в ночь слепыми,
теперь я полна глазами твоими,
и волосом жестким и пятнами вспышек.

Уходишь и скажешь шагом вдаль:
«Невозвратим я...» А жаль. А жаль...
1992р.

Я многое хочу сказать свету,
но хватит ли дуновения ветра,
чтобы выдуть тугой звук
из пальцев моих рук
и дожждаться прямого ответа?

Да и много ли нужно для счастья мне дать?
Упасть во травы, во благодать,
слушать сверчков и дышать мятой
и в волосы впутать стебель измятый.
А там — и до звезд рукой подать!
1991р.

Яблонь желтые щеки
еще покраснеть не успели,
а пляшут уже потоки,
на листьях, что подгорели.

Лето, куда ты, лето?
Посиди со мною рядом,

я в последний раз света
твоего отопью взглядом.

Хочешь, я дам тебе в руки
тоску мою прежнюю?
Воды льющейся звуки
иль горсть стихов черешнями?

Хочешь, сворую у осени
безвыходность непогод?
А ты мне взамен — спокойствия,
спокойствия дай на весь год.
1993р.

Музыка в ресторане,
свист и стук каблуков,
и в воздухе пахнет пьяно
помадою и табаком.

Еще далеко до рассвета.
Сползает на пол с подоконника
игрою веток и света,
змеей подколодной, бессонница.

Сон плачет ребенком брошенным.
Боится лая собак.
На пол подушки сложены:
и так неудобно, и так...

Мысли проносятся вихрем.
Со скрежетом ржавой стали.
Долго лежу так. Тихо.
Даже колеса устали.

Мрак еще светом не тронут.
Болью сжало виски.
А вот чьи-то, ночи вдогонку,
опять стучат каблуки.

Вдогонку своей надежде
и своему одиночеству,
и молодости своей прежней
давно уже тушь смыть хочется...

Но ночь, каблуком расколота,
растает в пещерах дворов.
А в воздухе пахнет холодом
и дымом осенних костров...
1993р.

Я на горі високій
вдивлялася у зірки,
всмоктувалася в спокій,
дощ годувала з руки.

Тепер в чотирьох стінах
лунають секунди заспано
і тільки дзвінко в шибку
минуле б'ється краплями.

Думка одна в кризі мозку:
«Я вийду звідси, куди б не вийшла,
я вийду й стану вдвічі сильніша,
якщо не зійду з розуму».
1993р.

Листья плавают в лужах.
Их там давно не хватало.
Холоду, ветру и стужам,
тревогам, — только начало.

Одна смотрю в темень.
Глазами ее пью.
Вливаю во все щели
как душу шальную твою.

Далекую, дальнюю, злую
на осень, на листьев тлен,
на то, что я целую
лишь спины этих стен.
1993р.

Я уже предостаточно выпила,
но на голову, вместо ожидаемого веселья,
опять отсутствие твое вылилось,

а завтра выльется бардак похмелья.
Иду одна мимо темных окон.
Мимо фар, скользящих мимо,
мимо витрин, бьющихся током:
приезжай, это невыносимо...

1993р.

Мамо, ти зараз ідеш в ніч,
вітер в спину тиче вилами
і стелеться у заметіль з-за пліч
хустка сивими крилами.

З горя і темряви — в сонм тривоги.
Мила, любя, біла мамо...
Я захищаюся тільки словами,
роблячи сотні невдалих спроб...

1993р.

Люблю — теплом в холодную сырость.
Люблю — бельем постели к щеке усталой.
Люблю — город, который за ночь внезапно вырос.
Люблю — на бочке дубовой обруч из крепкой стали.
Люблю — мячом внутри волнение,
ниткой, жужжащей у веретена,
тянущейся миллионы мгновений.
Люблю — и жизнь мне возвращена.

1993р.

Побудь зі мною пів-години
в образі променя місяця,
що світиться і не світиться,
мов погляд сплячої людини.

Поклади мені руки на плечі
і побажай заплющити очі,
і сну вдосталь, і довгої ночі,
і вдень — обмеженої порожнечі.

І я впаду у сиву тишу
спокійно і радісно, швидко — навзнак,

не боячись тебе залишить,
тому, що ти мене торкався.

1993р.

Ехо забилося меж струн затихших,
в такій тишині розрастается плесень.
Я більше всего боюсь затишья,
особенно — во время болезни.

1993р.

От я і одна залишилась.
За вікном — ніч , на столі — чай.
З рук в руки «Прощай»
дзеркалом битим посипалось.

Телефон в морок вишкіривсь:
самота — страшна річ.
От я і одна залишилась.
На столі — чай. За вікном — ніч.
1993р.

Дивна річ — ти ідеш у вечір.
Ти ідеш, я думки сплутала.
Не маю права тобі на плечі
покласти те, що я подумала.

Не під силу брилам самотності
завалити пам'яті кровотечу:
давай втечем зі світу дійсності,
а я влаштую нашу втечу!
1993р.

Дивиться місяць в лице з висоти.
Тут — ніч, надворі — заморозки.
А ще тут можеш бути ти.
І голова від того паморочиться.
1993р.

Чекаю, третю неділю
гризу мерзле яблуко спогадів.
Знаю, знаю і вірю — ти вночі вплинеш променем
і глянеш на мене сонну,
покладеш мені руки на плечі.
І все ж таки, протягом вечора
не випущу з рук телефона.

1994р.

Рассвет — кровавая рана,
каплей дождя за ворот.
Из белых хлопьев тумана
выплыл розовый город.

И я протянула руки,
как ветру, ему навстречу,
не проронив ни звука,
лишенная дара речи.

Обласканный и неистовый,
как спелая вишня, маня,
под лунным и солнечным дисками,
ответь мне: ты ждал меня?

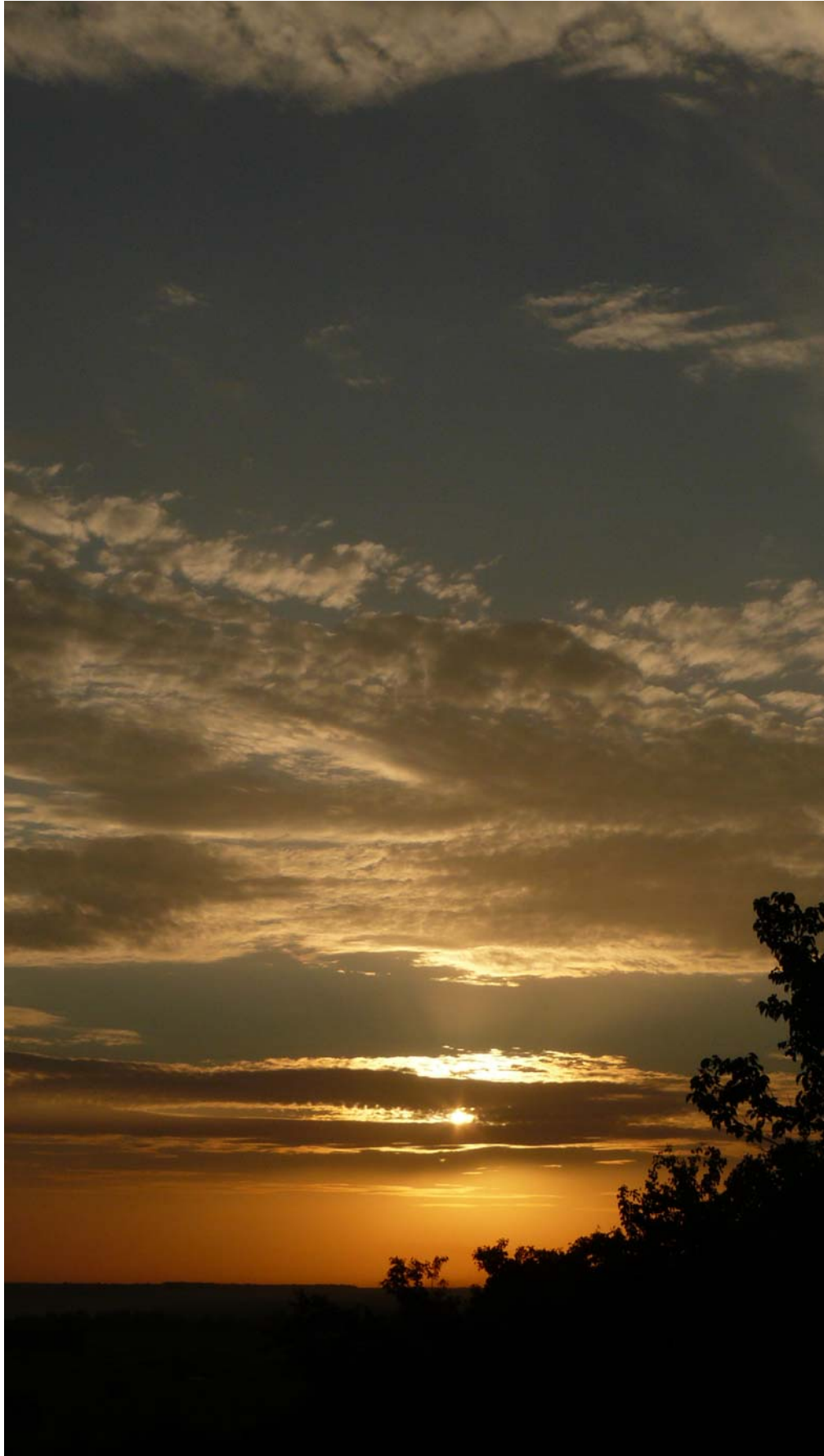
А звезды почти осыпались.
Почти рассосалась тьма.
Молчал он и не было выбора:
ответ, мол, найди сама.

1994р.

У телефона длинные руки,
сжимающие свинцом горло,
даже первым своим звуком,
прозвучавшим во мне повторно.

Первым «здравствуй» твоим издалёка,
обрывающим все «люблю»,
набрасывающим эти строки
на шею мою, как петлю.

1994р.

Сегодня опять у солнца
луч оторван моею рукой,
ты сегодня опять мой,
я могу к тебе притронуться.
Притронуться в морозное утро
сквозь многие километры,
так, чтоб вывернуло все внутренности
одним дуновением ветра.
И тогда я, теряя сознание,
слетая, как капля с иглы, зависну
как никогда и ни с кем ранее
от одной дерзновенной мысли.
1994р.

А ты в руках — синица,
писком бывшего звона.
И голос не твой мне снится
по ту сторону телефона.
1994р.

Слезы, как моя беспомощность
в вопросах вечного вопроса,
звенит в ушах надломленность
и запах тушенной папиросы.

Не потому, что тебе пора,
а потому, что ты и не понял,
как я сегодня тебя ждала,
упершись руками в подоконник.
1994р.

Ожидание звонка
нитью наматывается на тело
и я ошалело
глажу поверхности окон слегка.

Слова просятся сами
из-под пальцев на белый лист,
и не будь он давно так чист
и не обласкан моими руками.

Зазвонил телефон — бросилась.
Натянулась потуже нить.
Сжала так, как сжимала осенью:
значит, так и должно быть.

Я к картине вечернего города
добавила краску новую.
И здесь нет ни мазка гордости
и самолюбие парализовано.
1994р.

Зачини за собою двері
і сприймай мій вислід як заклик:
ти тектимеш в моїх артеріях
або ввесь, або ні краплі!
1994р.

Поруч —
лише вітер.
Над головою —
небо.
Позаду —
тисячоліття.
Чуєш,
я йду до тебе!
Присмерком
і світанням.
Сумнівом
та чеканням.
Над головою —
небо.
Я ще іду до тебе!
1994р.

Ще вірю і згадую, марю і п'ю
страх перед владою вражень та снів.
Ховаю за пазуху тисячу слів,
але розумію, що вже не люблю.
1994р.

Послушай, по темным комнатам
вечерами бродит твоя тень,
бросая камни в ушедший день
и грядущую ночь комкая.

И я, повернувшись лицом к окну,
отбросив в сторону все что угодно,
клянущую свою ледяную свободу
и оживляющую весну.

Купаюсь в пламени желтой свечи,
боясь собственного огня.
Не оставляй же одну меня,
тем более — в ночи!

1994р.

Иди, смелая, окна погашены.
Молчит дорога — давно полночь.
И прыгает вслед по скамейкам крашенным:
«Ты будешь счастлива, очень счастлива!».

1994р.

Я отдаю по пальцу
за каждую неудачу
ветренному постояльцу,
но мама пусть все же не плачет.

1994р.

Только полная света,
без формы, без берегов,
пущенная по ветру:
она лишь и есть любовь.

1994р.

За плечима стільки смутку,
стільки літа і тепла!
Я це мусила збагнути,
жаль, відчутти не змогла.
Все, за що плачу я кров'ю,

справжня сила й благодать,
лиш тоді стає любов'ю,
коли є кому віддати.

1994р.

Прибийся до мого берега,
морем чи по піску.
прибийся живий чи мертвий,
верхи чи на кілку.
Щупальцями дороги
обплутали білий світ.
Уважно дивись під ноги:
там, може, і мій слід.
Осінь в душі й коло хати.
О, де те трепетне літо?
Я маю стільки сказати,
ти мусиш все зрозуміти.

1994р.

Обірвано останні струни
між морем Я і сонцем Ти,
і є єдиним порятунком
бездонне небо самоти.

1994р.

Дощі зализують іще мої сліди,
закуті в темряву оцим гігантським містом,
мої слова — таріль з розтрушеним намистом
під чорним куполом холодної води.

Життя вночі як постолі, а вдень — як нари,
беземоційним струмом лину за всіма.
Бо я сама, хоча усім всього до пари.
А я як виняток, як правило, — сама.

Дерева стукають кістками пальців — вітер,
і не збагнути, що це: осінь чи зима.
І не було неначе, так немає літа,
неначе вигадала, так його нема.

Твій силует вплітався в слизь трамвайних ліній:
Не обгорнути. Не збагнути. Не зсукать.
А вечір наче і не був ніколи синім.
Я поверталась не для того, щоб тікати.

Тікати розхристано, збезсилено і голо,
не розуміючи: навіщо і куди.
Нехай розтрушені намистинно додолу
дощі мої зализують сліди.

1994р.

Ось і сива, ось і біла.
Як змогла. Як зуміла.
Ось і одна, ось і надовго.
Недійсно ступаю в день новий.
Он ті плечі, он ті руки
і під очима — розчерк муки.
Ось і скло, ось і побите,
ось і немає кого любити.

1994р.

Місяць, сонний консьєрж над дахом,
збирає проміння зблідлого дрантя,
бо вже нічним проголошено птахом
вакханалію стиглого ранку.

1994р.

Монахом у білій сутані,
закоханим у кришталь,
чому ти прийшов останнім?
Жаль, що не першим, жаль...

1994р.

Боль лавиной срывалась
на мой помутившийся разум,
и губительно два сохранных крыла
увлекали на землю меня раз за разом
и реальность затягивала, как могла.

1994р.

У ночи руки уже коротки.
Жизнь теплится в трепетной жертве.
Ах, какие же были стихи
на грани жизни и смерти.

Сознания тоненькая струя.
Скрипели мысли и двери.
И мне все казалось, что этот я
из пены всхожу на берег.

1994р.

Стихи заходят в осень, как в кафе,
заказывают кофе и Шопена,
слетающего в зал с убогой сцены
торжественно, как аутодафе.

И тени заскользят по темным стенам,
в карманах пиджаков утонет смех,
плеснувшись на блестящие колени,
выглядывающие из прорех.

Стихи уходят в осень из кафе,
бредут по лужам скрипом между строк,
торжественно, как аутодафе,
и звезды уплывают из-под ног.

1994р.

Больше галактик и прежнего пуще
я диалоги, как крылья, рисую
между сегодняшним днем и грядущим,
к памяти не апеллируя все.
Не возвращаюсь к губам и глазам.
Невозвращенье подобно побегу.
Прошлого полуразрушенный храм,
голос твой — в нем заточенное эхо.
Распря меж вечных «Покой» и «Любовь».
Мне уже снова за многое стыдно...
Сколько пришлось обойти теремов,
от белокаменных до глинобитных!

1994р.

На гранях излома,
на стертых гранях,
капли крови
из свежей раны.
Руки в струю,
губы слиплись.
Сама отолью,
сама же и выпью.
И ты вдали,
не ближе грома.
Тоже в крови,
но — вне излома.

1994р.

Одиночество, как струны, трону,
пустотой равняя «Да» и «Нет».
Я действительно иду за солнцем,
перечеркивая следом след!

1994р.

Ждать звонка —
 прямая обязанность.
Стараясь душишь
 в себе волнение,
О, если б
 не недосказанность.
Если бы
 не сомнения.
Но ты все поймешь
 даже сквозь непогоду,
даже сквозь ложь,
 даже сквозь годы.

1994р.

Я дійшла до самого краю,
там, де краще блукать одному,
та це більше, ніж все, що я знаю:
тебе, як себе саму.

В незалатану порожнечу,
горошиною у п'їтьму,
тихіше, ніж лист на плечі.
Тебе як себе саму.

Ми маємо щось втрачати.
Кохання глухе і сліпе.
Знаєш, як це багато:
тебе, як саму себе?

1995р.

Я захожу сюди болісно,
не виблискуючи кришталем.
Тут неначе вже мешкав гарем,
де усім було страшно і морозно.

І мені тут не дай бог хворіть,
не зігріють ні стеля, ні стіни,
тут застигли не миті — години,
там де мертвий годинник стоїть.

1995р.

Осінь із жовтим листям,
з брязкотом повних крапель,
із мерехтливим намистом
зір над спітнілим дахом.

З жовтим і синім світлом,
вихлюпанам із вікон,
із самодуром вітром,
що тиче у спину ліктем.

Я тебе не чекаю, не чую,
я тебе ігнорую роками,
проти тебе завжди протестую,
відштовхую просто руками.

Ти — мозаїчна примара,
калейдоскоп спогадів,
мов величезна хмара
на жовтогарячому обрії.

Дивлюсь у тебе, мов в дзеркало
з заплющеними очима.
Все зітреться, збудеться, стерпиться,
усе, що стоїть за плечима.
1995р.

Сходи навпроти
в осінньому оціпенінні.
За кожним одвірком — тіні:
ні радості, ні скорботи.

Лише десь за сотні років,
за мільйони вражень,
пам'ять зітертих кроків
в дзеркалі відображень.

Надмір мого чекання,
стогін старих перил
і заметіль бажання
мов тріпотіння крил.
1996р.

Що було — за прірвою тижнів,
закотилось, мов зерня макове,
а щемить і досі однаково
і жорстокість і, навіть, ніжність.
А веселість свою пояснюю
наркотичною дією часу...
1997р.

Дивні ночі — самотньо і вогко,
і квартира нагадує льох,
промінь місяця — й той закороткий,
я й не знала, що можна так вдвох.

Пролетіти б над стогнучим містом,
не сіпнутися. Ні на мить
не вагатися. Доки не пізно.
Звідти, де чоловік мій спить.

Звідтіля, де заснула доля,
у сльозинках, завбільшки з горох.
Хочу сили, любові і волі.
Та хіба це можливо вдвох?
1997р.

Маячня чекання між наших дверей,
визираю з балкона на плинучі голови:
Може там, унизу, поміж вічних тіней
блисне сміх і волосся золото?
Не добуते в пісках, не моє, не освячене,
що боїться і конче воліє рук,
те, якому я й досі завдячую
щастям спокою й гострими лезами мук.
Те, якого я часто зрікаюся,
балансуючи між втечею і поверненням.
І якого я не дочекаюся,
прихилившись до глухонімого дерева.
1997р.

Ігноруючи стислість рам,
віддзеркалюючись від ранку
ти мене ніби кликав сам,
зазираючи в очі п'янку.

Чи то я бреду сама
до твоїх покоїв сходами
понад містом, де сниться зима
засніженим пішоходам.

Князю! Це я, неждана,
до біса мораль і манери.
Нехай ніхто до ранку.
не стукає в твої двері!
1997р.

І чим я була для тебе?
І що ти по всьому маєш?
У мене в долонях небо,
та ти того не визнаєш.
1997р.

На старт! От шагов, от щелчка
я так бы летела бы, так бы бежала
сквозь расстояния и века,
я многого не сказала.

Солнце играло в пучках травы,
сорван мной весь васильковый рай.
Я заварила своей любви.
Как многие варят чай.

1997р.

У віхолі твого дощу
із слів, бажання, рук, волосся,
із «Не забуду!», «Не пуцу!»,
із «..більш не мрію», «..не збулося»,
із зазіхань на новий день
у світанковому тумані,
з неспіваних моїх пісень,
з неписаних моїх романів,
із учорашнього «..люблю»,
із завтрашнього «..вічно знала»
вже декілька ночей не сплю
відтоді як тебе кохала...

1997р.

У лабіринтах асоціацій — зеленуваті очі

— Тату, я бачила журавлів,
і крапель дзвінкий кришталь — це вона!
І вітер із присмаком меду і слив!
— Дитиночко, все одно весна...

— Татку, у вирі вечірніх заграв
ввижаються дивні світи!
— Дитинко, росу смерекових трав
маєш всотати ти!

А може, то трави ті всотують нас,
на луках завбільшки з хустинку?
Бо йдем, озираючись раз по раз:
невже тільки вчулось: «Дитинко...»?

1998р.

Шати у ночі в зірках
завбільшечки із горошинку.
Місяць окрайцем в руках:
спи собі, спи собі, синку.

Бо навіть, стуливши не в сні
холодні свої повіки,
я знатиму: хворий чи ні
і що має бути за ліки.

Так хай тобі все, що не є,
скарбами впаде на дороги.
Спи, сонечко, серце моє,
до ранку спочинуть ноги.

1998р.

Я знаю: тріснутий, як млин
край зболотнілих сивих плес.
І все ж таки: хоч п'ять хвилин,
щоб розказати як ти десь.

Я знаю, час поволі лине,
повільніше від ста отрут.
І все ж таки: хоча б хвилину,
щоб запитати, як ми тут.

Я думаю: працює, спить,
ось день минув без вороття.
І все ж таки: хоча б хоч мить,
щоб посміхнутись крізь життя.

1999р.

Ось і ти у долонях танеш,
ігноруючи свіжий сніг,
повертаючись в мій світанок
із чужих, неосяжних доріг.

З неозорих пасток булого,
із невтілених ще надій,
так негадано, так убого,
так по-справжньому: тільки мій.

Не зупинишся в безвість кликати,
не дістанеш — руки в світ,
не заморишся мною дихати
шумно й жадібно сотні літ!
1999р.

На чистому тому — слід,
хто дозволив йому ступити,
на перший, тендітний сніг
навколомрійної орбіти?

Так по-справжньому, без вагань,
не переймаючись (чи навпаки),
слід — і зітерлась грань
між поштовхом чобота і руки.
1999р.

Що це — втома, чи просто зима
наїжачилась віхолюю в світи?
Відповідь проситься сама:
порожнеча відвертої самоти.

Ти не бійсь, не боюсь я за себе.
Ще не знаючи: як і куди
я тікаю від нас, я тікаю від тебе
легко й жадібно. Назавжди?
1999р.

В океанічну блакить,
змиваючи всі відбитки,
зелену весну впустишь,
як ноги, лише по литки.

І зникнуть знайомі зорі
на перетинні антен
і вікна напівпрозорі,
і речитатив сирен.
1999р.

Київ у сьйві присмерку,
стримане світло над натовпом,
спомин на рівні атому,
пам'ять на грані присмаку.

Зловлена «на гарячому»,
викрита раптом вікнами,
схоплена по-звірячому
за руку тремтячу іклами.

Все те, чого часто зрікаємось,
і нині під шаром снігів:
твоя і моя неприкаяність
і нагромадження снів.

Комедія більш, ніж драма:
самотність карбує кроки.
І світ на чотири боки
розкинувся під ногами.

1999р.

За кордон назавжди

Я знаю, позаду — стогін колес,
вигуки вітру у спину,
літо і верби замріяних плес,
і кислий присмак ожини.

Сірість покинутих сел,
сухість забитих вікон,
рівні пучки пересохлих зел,
й різдвяні щедрівки віхол.

1999р.

Луч надежды сомненьями согнут,
с памяти карты сорвали печать.
Высказать нечего — а написать...
Дрогнуло сердце. Рука не дрогнет.

1999р.

Скорость страсти. Скорость смерти.
Скорость памяти и бед.
Чересчур большие жертвы
на алтарь моих побед.

Вся вселенная в руках,
уменьшенная до раны,
рано зависать в прыжках
и оглядываться рано.

1999р.

Я не сплю. Я жду. Я слушаю,
как капли слетают с мокрых крыш,
как в воздухе пахнет малиной и грушами...
Не оттого ли, что ты не спишь?
Я сон прогнала ненароком прочь.
Скрипят как стальные часы и минуты
и окна уставились слепо в ночь,
и кошка дышит громко до жути.

1999р.

Февральские лужи в декабрьских снегах,
край неба на ветках — рассвет.
Я, кажется, что-то искала впотьмах
в метаморфозах лет?

1999р.

Буває — карцером стеля і стіни.
І телефон врятував би життя.
Але він замовк і мовчить без зміни,
між існуванням і небуттям.
А потім з вікна мені просто у світ
всміхається син — і розтанув лід.

1999р.

У дзеркалі — інакша жінка

Всьому на світі є ціна.
Всьому на світі є причина.
Тому, що я — вже не вона
і схожі ми лише очима.

Вона не любить тісноти —
вона воліє перетворень,
їй затісно без перспектив.
Що їй провалля, що їй гори!

А я люблю, коли дощі,
коли сніги, мороз і вітер
зітхати і вогонь в печі
доповнити пасьянсом літер.

Вона не забуває літ:
їй двадцять п'ять, а може, й більше.
Вона — віршами лине в світ,
а з мене в світ злітають вірші.
1999р.

Ще трохи — й настане ранок,
з десятків годин — і вечір.
Якій із твоїх коханок
ти руки кладеш на плечі?

Яку ти ховаєш досі
між білих полотен сну,
чиї розплітаєш коси,
чию стережеш весну?

Для кого в тобі співають
беззахисні солов'ї?
Бо й досі ти десь блукаєш,
минаючи сни мої.
1999р.

Ти бриниш тільки десь.
Я достоту одна,
у одному із вічних своїх жалів,
ти — до краплі, увесь,
ти без рештків — весна
серед вічнозелених гаїв.
Десь — стискаєш в руці учорашній день.
Десь — заплющуєш очі стомлено.
Десь — блукаєш як єдиноріг з легенд
серед крил і списів зломлених.
1999р.

Я — стигле осіннє яблуко,
здивоване першим морозом.
Крізь шкірку і срібні сльози
світиться місячне марево.

Диво-ночі, квіткова мрія
стоголосим снопом запахів,
бурштиновий липень краплями
воложить волошкам вії...

Торкнися вустами мого тепла
крізь мій летаргійний сон,
щоб зернятком я прорости змогла
в безмежжі твоїх долонь.

1999р.

Душа щемить від повноти.
Так добре, що забракло слів.
Від нависаючих мостів
з роз'ятреної висоти.

У синь занурена стою,
цілую місяць ясноокий.
І, вперше за останні роки:
— О, Світ! Я так тебе люблю!

2000р.

Скучаю я... Та якби ти був тут —
хто знає, що сталося би й як...
А нині скучаю я, а відтак,
упродовж кількох секунд
я спогади множу на почуття
на калькуляторі пам'яті,
на ринвах надій — прийдешнє життя,
мої нескінчені екзамени.
Екзамен на щирість, гарячу кров,
безжальність до всіх і до себе.
На те, що я маю собі за любов,
на віру в довершеність неба.
Невимірну дійсність всіх нинішніх «я»
вже завтра закреслить історія.

Не дай, Боже, сплутати сон та яв,
поплутавши аудиторії...
Та нині скучаю я...

2000р.

Не провокуй мене, бо й осінь
зайшлася б найщирішим травнем,
де не існує слова «досить»,
а слова «втрата» — і подавно.

Як хочеш — став на інші карти.
Як хочеш — все перетасуй.
Роби, як знаєш — все то жарти,
лише мене не провокуй.

2000р.

Колюча, самотня ніжність,
блукаючи сходами сплячих будинків,
вдивлялася в кожне порожнє вікно,
мигтіла на сірих стегнах асфальту
відбитком твого доторку,
що загубився, що заблукав
у снах напівмертвої пам'яті.
І у такі хвилини,
ховаючи тіло лише за папір,
лише за прозорі фіранки,
я знову і знову вертаю у душу,
де вічно бринить питання:
«Невже я кохаю тебе і досі?»
Невже я кохатиму й далі?
Приснисть мені, бодай потай,
бодай я забуду уранці усе,
що ти мені мріяв у темряві...

2000р.

Секунда між «вчора» і «завтра» —
лиш подих, лиш поштовх, лиш що?
Відчути — не встигнеш, спіймати — не смій.
Сніжинка в вологому просторі вій,
краплинка на теплому мармурі щок.
Химерна, зрадлива правда.

2000р.

Поверни мене, обгорни мене,
зворуши до глибин душі,
розбуди мене, проведи мене
крізь утому, мов крізь дощі.

Щоб зігрита твоїм сонцем,
розморена щастям твоїм,
я розгледіла щось у долоні
і не мріяла про журавлів.

Бо налякана і байдужа,
в суєту суєт занурена,
я ніколи вже не одужаю
від майбутнього у минулому.
2000р.

Як не силилась навчити
тебе ділитись любов'ю,
живучи лише нею, —
все одно не змогла.
Поганий із мене вчитель.
2000р.

Хто тебе тільки не кидав.
Куди тебе тільки не кидав.
Як тебе тільки не кидав.
Іронія долі: було тільки дві істоти,
що любили тебе просто так.
Куди ти їх тільки не кидав.
Як ти їх тільки не кидав.
Так кидав, що навіть забув
і хто вони.
2001р.

А у руках — нічого,
ні вітру, ні, навіть, попелу.
Мої ранні й пізні дороги,
перпендикуляром — спогади.
Так, неначе і не зі мною,
так, неначе мара,

так, неначе з тобою
я і не я була.

2001р.

Цілую тебе крізь стекла,
уперше у руки й волосся,
ще нічого не відбулося,
ще між нами ніякого пекла,
до якого простягнуто руки,
переплетені ланцюгами.
їхній скрегіт і музика — звуки,
перетрушені щедро снігами.
У долоні того снігу,
обпектися бодай іще раз.
Вдосталь часу, та мало віку
на один повноцінний нерест.
Хто я зараз — земля, риба,
деревина з духмяним квітом,
смерть, хвилина, жага, диба,
зима, що стає літом?
Ти — історія перетворень,
їх одвічний каталізатор,
нездоланий, столітній корінь,
всесвіт, промінь, кристал, атом?
Й коли, зрештою, ми запалаємо
все, що займеться — не вберегти.
Та поки ми того не визнаємо —
я не я буду, й ти — не ти.

2001р.

Страх і слабкість — майже синоніми,
ти сили своєї боїшся,
і спиш між моїми долонями.
мов тепле осіннє листя.

2001р.

Блакить без упину, нон-стоп блакить,
крізь золото й вохру — просинь,
цілую розчулено кожну мить,
бо вперше закохана в осінь...

2001р.

Карти лягали — збирала карти,
тебе чекала — чекала марно...
А осінь кресала багряні іскри
зеленим листям об жовте листя,
сльозами й пучками — об піаніно.
І чулися ясно вдячним стінам
навіть у найтихішій ноті
уламки ілюзій і попіл емоцій.
2001р.

Кого й чого хоч раз не існувало!
Реальність, наче сон, не має меж.
Найгірше із можливого збувалось,
хай збудеться найкраще врешті-решт!
2001р.

Хай вітер тебе цілує у груди,
хай жодна зоря твого доторку не омине,
хай люблять тебе всі твої випадкові люди.
Аж поки, нарешті, таки ти зустрінеш мене.
2001р.

За спогадами ближніми і дальніми,
коханням, що й амброзія і ртуть,
я так захоплювалась милими деталями,
що забувала, зрештою, про суть.

Моє убожевільнене кохання,
яким я всіх поїла до країв,
спустошене глибокими ковтками.
І хто б мене тим трунком напоїв?
2002р.

Я вдячна тобі за відсутність,
за нецілунки, за недзвінки.
Що голубом сивим з моєї руки
злітаєш ти в ніч каламутну.

Дощ срібла додав у ранковий кришталь,
дрібною, мов зерня макове.

Однаково темряви й світла жаль,
тебе і мене — однаково.

2002р.

Відпусти, бурштинове Учора,
золото розхлюпане моє,
мій смарагдово-картонний город,
що небес щоглами дістає...

Наче і не знаю я про Завтра,
як в кривавих променях зорі
попелом надій накриє Правда
спалені твої монастирі...

Має межі тільки те, що Є,
а, відтак, і нікому обмежить
й золото розхлюпане моє,
і твої сліпучо-білі вежі.

2002р.

Складаю пас'янси з однакових днів,
більш не довіряючи картам.
Якщо ти не вартий власних слів —
моїх ти, тим більше, не вартий.

2002р.

Твоїх не рахую гріхів
(на щастя, не нам звинувачувать)...
За копи підпалених снів
(моєю рукою) — сплачено.

Яскраві вогні сліпоти,
яку називають «свободою»...
Та й вирок виносив не ти,
ти лиш катував з насолодою.

2002р.

Витражи твоих фантазій
В зеркалах твоих очей,

и отчетливо: «не смей!»
и невнятное: «не сразу!»,
не понятное кому-то
и не сказанное мне,
я целую почему-то,
преломляясь на луне.

2002р.

Найбільше із усіх чудес,
о, трепетні, о, сніжні крила!
Благослови їх синь небес!
А хто подумає за тіло?

А як же ніч, вогні, весна
і вікна, як медові соти?
А як же я, така одна?
Така закохана у дотик?

І на обпеченій спині,
де не лишилось навіть шкіри,
із часом, хочеш ти чи ні,
з'являються сліпучі крила.

2002р.

Загубила ся, розгубила ся,
серед тисяч очей колючих,
серед сотень вуст палючих,
залюбила ся, розлюбила ся.
Може, зловиш срібною сіткою,
годуватимеш із долонь,
може, викрешеш ще вогонь
(для чого вогонь, рибко?).

2002р.

Твоє тепло — яскравий вогонь,
яскравий, але не тривкий,
дві миті — і пальці моїх долонь
торкались твоєї руки.
Дві миті тому. Дві миті по тому —
я самотою тамую втому.

2002р.

Я мрію давно про тебе.
Всередині вогко, всередині легко,
то весни стікають із мокрих верб.
Усе під Богом. А, може, ще дехто
підводить очі свої уверх
і погляди стрінуться серед неба?
2002р.

Недолюбила і недоплакала.
Недокричала вночі: «Куди Ви?»
Недоувірвала у диво,
у те, що серед однакових
рук і очей, і вуст, і спин
має бути хтось один,
щоби віддати всесвіт і ще —
схилитись хоч раз на чийсь плече.
2002р.

Я в тобі розгледіла людину,
а не просто — друга чи самця.
Не кохаю я наполовину —
я люблю спочатку й до кінця.

Я люблю тебе по самі вінця,
плутаючи часто воду й кров,
а любить на чверть — усяку цінність
втратила б для мене та любов.

Та й вірші ці нікому нести.
Де збудить тебе, як сонце спить?
Завинила в тому й я, що ти
вже чи ще не вмієш так любить?
2002р.

Ніч краплями іще на стегнах,
твій погляд пророста травною:
спіймати у долоні легко,
нелегко зберегти живою.

Я ж знаю: це остання злива,
вже завтра ляже перший сніг

й стирчатиме обмерзле диво,
розп'яте відбитком ніг...
2003р.

Частіш сміюся, аніж плачу,
вже і неправди не боюсь:
щось недобачу, щось пробачу,
й хто знає — плачу чи сміюсь.

Свої не закриваю двері
й кого тут тільки не бува!
Все зітреться, та на папері
залишаться нові слова...
2003р.

Вже стільки всотали папери
дощів з неоднакових літер!
Що зносили спокій і затишок,
робили й щоденний сон
щорічним...Та й досі двері
хитає вологий вітер
між двох непідвладних долонь.
2003р.

Час заплутавсь у волоссі,
повертаючи назад,
усього, що відбулося,
я не в змозі розказать.

Я достоту відчуваю те,
що відчуваєш ти:
прірва між «діагноз знаю»
та «візьмусь допомогти».

Лікувать подібне марно
через те, що я сама?
Чи то через те, що гарно
тільки там, де нас нема?

Чи то через те, що «слухать» —
ще не значить «розуміть»...

Боляче аж до задухи,
аж до відчаю болить.

2003р.

Скресла крига з душі — свято,
безкінечне в своїй щирості.
Сорок пут із зими знято,
а з землі має щось вирости.

Щось, довершене, наче писанка,
найжаданіше, наймиліше.
Зорі в свято не так високо,
та Земля тримає міцніше.

2003р.

Секунди мають форму, ритм та звук,
що резонує голосно в мені
відбитком двох обпалюючих рук
на місяцем осяяній спині.

2003р.

А вранці: нерозхлюпаної сині
і зелені! (Ну чом не диво з див!).
Учора й позавчора, так, як нині
й надалі — без помітних коректив.

2003р.

Те, у що я вірила і вірю,
те, про що здогадуєшся ти —
не подібні в тій чи іншій мірі —
абсолютно різні два світи.

Дві нерівновартісні монети,
сни, що їм до пари не зійтись,
виміри, не просто дві планети,
виміри — матерія і мисль.

Що для мене фальш — для тебе правда,
навіть біль твій — не моя скорбота,

бо завжди між «вчора» і між «завтра»
прагматичне міститься «сьогодні».

2003р.

Люблю ввесь непотріб, який знаходжу,
серйозне сприймаю як жарти:
не боюся любити менше, ніж можу —
боюся любити більше, ніж варто.

2003р.

Небо! Поглянь мені в очі ніжно,
дитина хай буду я, а ти — мати,
я зрадію і буду спати
в світлій тиші, мала й утішена.

2003р.

Мій лицарю ясноокий,
пробач їх — вони ж як діти.
Одна біда — з кожним роком
їх важче і важче любити.

Не відволікають звуки,
всі стріли влучають в ціль:
то легшими стали руки,
бо в грудях поважчав біль.

2003р.

Де сховаюсь я од цього вітру?
Є щось, щоб запорошити очі?
На свої питання знаю відповідь,
навіть, якщо знати вже не хочу.
Відстань — ще не смерть, та я боюсь її
дратувать непевним словом «мій»:
всі пустоти виповнить ілюзія
й я тебе згублю в тенетах мрій.

2003р.

Кожна думка прагне стати фактом
і тому не думаю про зле,

не римую жодне з тих «а раптом...».
Має ж щось бути дійсним без «але».
2003р.

Бійсь в вірші заходити, як в воду,
плутаючи море з джерелом:
кілька слів — розчинишся достоту,
прип'ятий рядками до «було».

З «буде» і мені не розійтися:
не підпалиш те, що не горить,
є один лиш шлях віршів зректися —
те, що написала, — пережить.
2003р.

Не в змозі зупинить годинник,
нас ніч сховала під крилом,
моє волосся пахне сіном
і літом, і твоїм теплом.

День молодий нічим не втримать —
тим більш — відчиненим вікном.
Моє волосся пахне димом
і сумом, і твоїм теплом.
2003р.

Танули зірки в очах, як в морі,
протягом стонадцяти ночей,
танули... Чим краща я за зорі,
й я пірну на дно твоїх очей.

З того дна — у далі неозорі
я звезду смарагдові мости
аж до зір! Чим гірша я за зорі,
коли дивишся отак на мене ти?
2003р.

Де тебе носило всі ці роки?
Відповідь — за частоклом вій.

Це ж так просто: мій забутий номер —
і такий знайомий голос твій...

Де ти є, коли тебе немає,
й сповнена і кольору і звуку,
в снах моїх кімнатами блукає
ніжність, заломивши білі руки.

2003р.

Щоб пам'ять врятувати від абсорбуючої тиші,
я вкотре, загорнувшись в ніч, сиджу на підвіконні.
Під подушкою стислись півтора безмежні тижні
у марних сподіваннях там знайти твою долоню.

Ні, я не оминала мідних труб, води й вогню,
не оминаю й далі, та єдине, що я взнала:
наскільки це огидно — відчувати чийсь брехню,
й наскільки це принизливо — зректись своєї правди.

А по всьому ясно чую крізь спустошливий вогонь:
«хто чужого не шанує, той не створює свого».

2003р.

Цей спокій — я його боюсь,
він нападе без попереджень,
а вбивчий постріл — тільки третій.
Цей спокій, навіть не молюсь.

2003р.

Я в споминаю обережно:
мое «сьогодня» мне дороже,
«хотеть» и «получать возможность»
уже давно одно и то же.

Я с радостью приемлю время:
полученному нет возврата.
Решаю новую проблему:
соотносить «могу» и «надо».

2003р.

Дни — к закату, ночи — к рассвету,
красной лентой сквозь время «Где ты?»
Без тебя не живу, а тлею,
без тебя уменьшаюсь вдвое,
без тебя постепенно злею,
но сплю постепенно спокойнее.

2003р.

Яка різниця: де падати?
І кому це здається таким карколомним.
Коли ти достатньо високо
над злетами і падіннями
і трошки ближче до Бога,
навіть розбившись на смерть.
Чи, зрештою, є різниця,
скільки все це тривало?
Місяць, або мільйони
самих солодких хвилин?
Коли по всьому ти знаєш
те, що знаєш лиш ти
і сотні душ до тебе.
Сотні щасливих душ.

2003р.

Червоне й синє? Дивні речі...
Мені ж у чорному усе,
шо ти струсив мені на плечі
і на волосся, й на лице.

Чого ще так багато й нині,
що й світу білого не видно
у променистій плутанині
двох рук і місячного світла.

І що розрізали на частки
Червоне й Синє — гострі леза.
І сублимованого щастя
пульсуючий, вологий всесвіт...

2003р.

Не спрощуй неосяжне
і не ускладнюй суть.
Не думай про вчорашнє
і стережись забуть.

2003р.

Розлука — єдина розвага,
наші зустрічі — крапля в морі,
солоні і геть непрозора,
єдина, щоб випити й вижити...

Та якби ти був трохи ближче,
я все ще вмирала б зі спраги?

2003р.

Нас таки впустило небо
в бальний зал серед снігів:
стін оголені дерева
й колонади ліхтарів.

Я танцюю — гра дорога
на скляному ксилофоні.
А коли померзнуть ноги —
ти зігрій мені долоні.

2003р.

Вода розсуває стіни
і робить повітря червоним.
Мої мармурові коліна.
Твої найтепліші долоні.
Спочатку лягали тіні
і тільки потім — волосся.
У пам'яті все без зміни,
коли б все це не відбулося.

2003р.

Я озираюсь на кілька годин назад:
читаю беззахисність і розгубленість
(все, чого ти не зміг сказати)
по парі різких рухів.

Просто там, де холодну постіль
постелять тобі непогоди,
я не хочу, щоб мій біль
здавав тобі шкоди...

2003р.

Ти спитав: «ти можеш?»
Я можу. Та очі заплющую.
Бо знаю, яка це ноша —
двобій між «можу» і «мушу».

Я ще не питаю про тебе
своє Буде або Було,
бо, закохане тільки в небо,
моє Хочу себе не знайшло.

2003р.

Ти — молодість душі моєї
гаряча, вірна й нетерпляча,
де тіні в липових алеях
закоханих перстами святять.

Мене ти міг би зрозуміти,
якби ж не сто одна весна,
коли у певний час на вітах
та сама, сніжна сивина.

2003р.

Смарагдові сходи...А шкода, що ними
тобі ще не скоро, не зараз іти.
Смарагдові сходи крізь весни і зими,
крізь мене до втіленої висоти.

Різниця зника між «сміятись» і «плакати»,
між брудом ошатності й розкішшю риз,
й я бачу крізь лінзи солоних крапель
перлини, що котяться сходами вниз.

2003р.

Про небо

Я мрію ще, чи просто заспана?
За спиною — смоляна темрява,
кришталь здається діамантом,
а діамант здається краплею
роси, що вогко відокремлює
шовк ночі від льняного ранку.
2004р.

Я здогадуюсь, скільки спільного
у тривоги і в чекання.
Я міряюсь з ними силою
не вперше...І не востаннє.
2004р.

Скільки всього не сказано!
Просто із телефонної прірви
пролунали звуки подовжені
і причиною їх є ти.

І я знаю, чого ти хочеш,
не суттєво, про що ти думаєш.
І я віритиму, що ще колись
ти озвешся мені дзвінком.
2004р.

Єдина риска між бровами
каталізує все в момент.
Що перше ляже поміж нами:
слова чи акомпанемент?

Мажор в три чверті — для оркестру,
орган — не тільки для скорботи.
Від регента і до маестро —
холодних рук єдиний дотик.

Зв'язок повітря й труб органних,
що трансформується у звук,
не схиб! Співатиме коханий, —
а в неба абсолютний слух.

Дисгармонійність молитов
воно фатально встоголосить,
і зробить здатною любов
вже руйнувати, а не підносить.
2004р.

Перебираю твої листи
(ніч підглядає з-під фіранок)...
Хай не зійде сонце в той ранок,
коли вони стануть мотлохом
і спогадом станеш ти!
2004р.

Я втратила давно бажання
перелюбити: хто кого.
Бо двох замало для кохання
і забагато одного.

Перелюбить — двобій для рівних,
еквівалентних самотин,
для двох прямих, неперетинних
в банальній щирості площин.

А не обмежена дарма,
не здатна лікуватись болем,
самозациклена пряма
обов'язково стане колом.
2004р.

Приходжу до тями — стрималась.
Могла цілу низку речей,
могла сто безсонних ночей
на слово у неї вимінять.

В безмежні дивлюсь дзеркала,
оправлені рамами-римами:
яка ж я слабка і мала,
як важко було мені стриматись.
2004р.

Є ріки — їх не загатить,
я знов себе не опаную,
хоч добре знала і донині:
в любові болі не існує,
любов і біль — неперетинні.
Любила мало, — раз болить.
2004р.

Болить. І смарагдові сходи
рятують. Я ними йду,
міню потроху свою біду
на кілька ковтків свободи.
І жодного погляду не гублю,
закохана в кожну мить.
І дивно, що кожне моє «люблю»
завжди починалось з «болить».
2004р.

Рима доточить. Рима одріже.
Рима в моїй руці
знову виводить ніжно
літери межі точок
на мармуровій щоці.
2004р.

Світ ловив і піймав — і не раз, не на жарт
гіпнотичним попелом буднів,
де за фінішем знов починався старт,
а зима починалась в грудні.

Тільки в сні я ішла від дверей до дверей,
тільки трави схилялись віддано:
між уявних світів і умовних людей
не забудь, хто ти є й звідки ти.
2004р.

Я сьогодні гуляла містом
сама. Вночі. Так трапилось.
Весна замішеним тістом.

Ліхтарі — химерними краплями,
бальзамом на душу спраглу,
щасливу від усвідомлення
своєї одвічної малості,
невічності, надломленості,
відсутності досконалості
у рухові тисяч рухів
в нічному людському мурашнику,
у кожному з сотень звуків,
які й розрізнити важко.
Пробилось крізь призму березня
пульсуюче відчуття:
я так потребую ще когось,
щоб просто любити життя.
2004р.

Гуляли б засніженим берегом
Херону, і Літи, і Псла,
і як би я швидко не йшла,
ти на крок залишавсь би попереду.

А решта — лише позаду,
пригадане мною востаннє,
все, що заважало повірить
в безеквівалентність кохання.
2005р.

Раніше... Плигав воланчик,
під ним — дитячі плечі
і відчуття спідниці,
і відчуття весни.
Над ними — небо,
не синє, не біле,
а просто — замріяне,
затьмарене абрикосами
і пахощами бузку.
А дома — «новини» і тато,
а сонце сідає спочити,
і промінь його засліплює,
зривається й мерехтить.
А за дверима – воланчики.

І листя стурбовано тріпотить,
ось-ось розквітнуть каштани,
а ніч не скоро настане,
принаймні, уже не в травні.
2005р.

Самотньо і затишно.
Музика — дощ.
Ще рано. Не заспана.
Музика — дощ.
І ковдра облизує литку.
Яка насолода!
Сама!
У пільмі!
2005р.

Абстрагуючись од самоти,
рухаюсь разом зі звуком.
І вже коло мене ти,
раз я так сплела свої руки.
2005р.

Двери настезь
не раз, и не дважды,
всем,
дорогу в мой дом нашедшим,
всем,
входившим в него однажды,
всем,
единожды вдаль ушедшим!
На краю
краев Бескрайнего
всех вас
вновь назову по имени,
попрошу
и хлеба и здравия
и любить
и быть любимыми.
Ибо всех нас
научит Небо,

любя
единой
любовью,
молчать
и слушать
и слышать
и вовремя
уходит.

2005р.

Не боюсь знайти — і знов згубити.
Не боюсь шукати — й не знайти.
І тебе я не боюсь любити,
знаючи, що вже не любиш ти.

Не боюсь раптового тремтіння,
вихлюпаного з мого вікна.
Я боюсь себе і розуміння,
що минеться й це, бо все мина...
2005р.

Я руки по лікті вмочила в весну,
я у коси вплела проміння,
і весь світ кохав мене одну
до останньої волосини.

Я йому оддавала по краплі води
із душі до останнього звуку,
і зринали у темряві цілі світи
там, де я умочила руки.
2005р.

Ти поїхав. Лишилось за спиною
кілька днів. Ніжність. Затишок.
Ти десь дихатимеш хвилинами.
Але я того не знатиму.
Я думала — не люблю.
Я думала — просто хіть.
Я думала — з кришталю,
а виявилось — щемить.
2005р.

Помилка. Похибка. Соромно.
Чи не дарма?
Тільки у того помилок нема,
хто нічого не робить.

2005р.

Тільки той, хто падав з леза,
той хто падав не на смерть,
знає, де у неба межі
й знає дійсно, що є твердь.

Незнекрилений відчує,
що, крім хмар і пустоти,
висота не гарантує
щирості і гостроти.

2005р.

Ти мене не впіймаєш вітром,
ти мене не всотаєш землею,
ти мене не засліпиш світлом.
Тільки так я залишусь твоєю.

2005р.

Літо простягне жовтаве листя
аж до самісінької зими,
попід тим листям ляжуть навскісно
стежки, якими блукатимем ми.

І я розумію гостро і болісно,
що літо, зима і між ними мідь
вібрують у ритмі мого голосу,
а голос зривається і бринить.

2005р.

Вірші потребують тиші,
кави і сходів навпроти
і місяця трохи вище
із рештками позолоти.

Вірші потребують юності,
нахабної і веселої,
мозолів, натертих струнами
і затишної оселі.

2005р.

Осінь пахне зимою
І передчуттям початку.
І я не чекатиму і не віритиму,
доки млявість і хіть
довершать в тобі чоловіка.
Я просто пройду повз.

2005р.

Хочеш — дожени,
не хочеш — Бог з тобою!
Я тебе люблю коханням зим,
навіть будучи вже не зі мною,
ти повік залишишся моїм.
Це знання невтїшне і глибоке,
тільки іноді буває так,
що міняєм ми свій чорний спокій
на один непевний білий знак.

2005р.

Не мало ли знаю я о них?
Не много ли требуется от меня:
смотреть на шутов и шутих,
собравшихся по случаю судного дня?

2005р.

То був жарт. Я знала це, я слухала,
бачила з початку і до краю,
скута кількома твоїми рухами
і питанням: «Що я тут шукаю?».
Та бринить образа між повіками,
вороття і виправдань нема:
жартома не можна бути калікою
й зрадити не можна жартома.

Завтра я відчую це не так,
кожен факт існує лиш відносно.
Ми живемо в різних двох світах.
Ти живеш для жарту, я — серйозно.
2005р.

Як ніж: холодний і вузький,
із лезом — поміж і раптово —
рух вії від брів і до щоки
відітне кілька крапель втоми.

І ніжно вниз вогнистий дощ,
лишаючи сльодяні сіті.
І кожен раз, мов вперше, «ось...»,
хоч стільки літ живу на світі.

Всього того, що у мені
окреслився лиш край наріжний,
та знаю я, що слово «Ні» —
лише частина слова «ніжність».
2005р.

Моя країна — Україна:
«край», «рак», «раї», «ура» і «рана»,
а ще «курна», а ще «руїна»
і все, на що ще літер стане.

Не голуб — горлиця узимку
на льодяному підвіконні:
немає хліба, є лиш рими
в моїй простягнутій долоні.
2005р.

І буде зимовий вечір,
і кухня зручна та чиста,
і кава у глиняних чашках,
і чашок тих буде дві...
А зараз єдине чудо,
єдине моє досягнення
заснуло і снить галактику
і маму, можливо, снить.
2005р.

Я давно шукаю, князю, Вашу королеву,
ми не бачилися з нею кілька довгих літ.
Бо вона єдина знала, Князю, хто Ви й де Ви.
Та дзеркала хтось, мій Князю, обернув на лід.
2005р.

Скрипом дверей простягнути до місяця
листя кленове і погляд джерельний,
щоб відобразились тіні форелі
і промінь над нею високо.

Щоб не сполохати руху і плескоту,
не замутити, хіба насичити
воду, де між зеленими плесами
має відбитись моє обличчя.
2005р.

Хай лагідно. Хай жадібно. Хай довго.
Хай вкотре світ мене заколисає,
заспить таку малу і невгамовну,
таку, якою він мене не знає.

Бо вдень я не на жарт цей світ люблю
дієво і вимогливо і часто.
Люби ж мене, поки я мирно сплю,
мій Світ, недосконалий і прекрасний.

У тебе є з півтисячі принад,
які мене минали, і даремно.
І, безперечно, є тут дисонанс:
вони собі окремо, й я — окремо.
2005р.

Однією рукою і зорі і трави
пригорнуть до обличчя зблідлого:
щохвилино доводить, що ти маєш право
не спати у ночі вітряні,
зігрівати сльозами бруньки і кратери,
ліхтарі у вирі сніжного хаосу,
зцілятись власними втратами,

втішатись тим, що вже сталося.
І реальність довершить суть,
бо ти вголос подумала «Будь!»
2005р.

О небо! Я кожен з твоїх дарів
старанно ловила у пелену:
пульсацію нововідкритих світів,
дрібніших за каву мелену,
фантоми зникаючих безвісті
систем і галактик величних,
та, в пружності часом обмежене,
змінилось моє обличчя.
2005р.

Чого тобі іще бракує?
Молода, кохана жінка,
закохана і їй таланить,
А вона...
Та немає хусток,
пухкіших за стиглі хмари,
не було і немає казок,
які неможливо намарить.
Особливо їй,
крізь фіранки і тюль,
спілкуючись з місяцем тет-а-тет.
2005р.

Кому — даровано забвение,
кому — бездонный омут памяти,
чем глубже он — тем ниже кланяюсь,
тем чаще вторю песнопениям.
Курю и мирру я и ладаны,
крещусь на окна и на звезды я,
и помню всех и вся, а надо ли?
Счастливые — они склерозники.
2006р.

Я не загадаю — намірю
повну пелену щастя

у вигляді яблук шокастих
і крапель роси на віях.

Стежку крізь дивний блискіт,
сонця живого озера,
фіранки ошатних вікон
і незачинені двері.

2006р.

Хтось уполює мій сон,
насить його веснам прийдешнім
у червні і стиглі черешні
торкнуться моїх долонь.

Ти уполюй мій сон,
стократно заглянь мені в вічі,
і втілиться він двічі,
здолавши мільйон перепон.

2006р.

Вісімнадцять років — маки в житі,
їм пасує будь-яке вбрання.
Я тебе не прагнула любити,
я тебе шукала навмання.

Я шукала високо і низько,
в пеклі вуст і чистоті небес,
і, здавалось, ти до дива близько,
не родився, то, бодай, воскрес.

2006р.

Допоможи, вподобана блакить,
залишить сяйва промінь на папері,
пройти, лишаючи відкриті двері
для того, хто в купальську ніч не спить.

2006р.

Час, не чатуй, я не здамся,
я спіймаю цю мить на льоту,

перетворюючи німоту
на живу, пульсуючу пам'ять.
2006р.

Більше вже не буде так стікати
по тобі розхлюпане вино,
не стомилась я тебе чекати,
просто, якось стало все-одно.

Все твоє життя «Карбуєш кроки!»,
«Вправо», «Вліво» — мінімум проблем.
Я ж тебе чекала всі ці роки
за межею механічних схем.

На межі — до тебе притулитись
й затулить фіранкою вікно,
не стомилась я тебе любити,
решта все, і правда, — все-одно.
2006р.

Моє життя — пісочний годинник,
піщинки зсипаються в повний рік.
І я повертаю його
уперше кожного року,
коли потрапляю на пляж.
2006р.

Це так немало — мій сон у твоїх очах,
а ще я знаю — ми граємось у квача,
між очі й роки, нелюблячі і чужі,
лише два кроки, але — по той бік межі.
2006р.

Куди зникає любов?
І що залишилось на дні
по всьому, крім осені?
А весни вертають знов?
2006р.

Кілька рядків уночі через тебе.
Я не палила думок давно,
я не палила — було не треба,
а тобі було все-одно.

А сьогодні твій стиглий погляд
з небажанням мене відпускать,
із бажанням висікти вогник,
передвісником сотень багать.

Я пульсую нерівнозначно,
із глибин не шукаю виходу,
бо я знаю, як гарно плачеться
у промінні весняного місяця.
2006р.

Є хоч хтось, кому потрібна ніжність?
Капля снів бурштином поміж крил?
Злизана серйозно чи побіжно,
відповідно до земних мірил?
2006р.

Ти врятував би кількома словами,
минулося б без болю і без сліз,
ти міг би, але зараз поміж нами —
уламки мрій і місяця навскіс.

А ніч була бурштиново-медова,
і погляд — ніжність втілена і млість,
і тіні по стіні, і довго — довго
їх ранок одягав би у батист.

Та кілька слів забракло. Ніч минає.
І я між рештків місяця і сліз.
Що далі буде — тільки тіні знають
і, в котрий раз, шепочуть: «Не журись...».
2006р.

Кришталь — весна, весна — блакитний промінь
і талий сніг, вода — переступи!
І назавжди забудеш де ми й хто ми,
залишиш лиш відбиток від стопи.

Забудеш про зелене листя в травні,
про те, як пахнуть рибою дощі...
І я переступлю так само вправно
твій болісний відбиток у душі.
2006р.

Першому чоловікові

Ввесь твій світ — галактика срібляста.
Світових між нами літ і літ!
А іще — дерев міцні пілястри
і зоря, що нас вела на схід...
Стільки мрій згубилось, Бог з тобою..
Стільки розпорошено тепла...
Ніби ти просив чогось, чого я
лиш тобі тоді не віддала...
2006р.

Все згубилось, моторошно й млосно.
Від моїх прочинених дверей
протоптали стежку ноги босі
у примарне плетиво тіней.

Я випростую тендітні руки
як колись, з десятків літ тому,
щоб схопити дійсність руху й звуку,
обплітаючи себе саму.
2006р.

Хто з нас — перший, ну а хто — останній,
сильний хто, а хто — боїться втрат,
чим горіння краще за згорання
достеменно нікому сказати.
І коли підступлять тіні ночі,
нагло й незворотньо до спини,
ігноруючи моє «Не хочу»,
зверхнім «Тільки спробуй, зупини»,

вся надія втілиться у «Раптом»
й виправдається. І ось чого:
випадок — закономірний фактор
за межею розуму мого.

2007р.

Осінь
жовтоголосить.
Хочеться
перших морозів.
І може —
за хмарами місяця
в передріздвяні дні.
А мені —
шурхіт паперів крильми,
а ще —
занедужав син.
А небесний млин
жирно вборошнює скроні.
Долоні —
теплі і лагідні. Кожного дня
стелеться
від дверей до порогу
мені під ноги,
босі ноги,
стежечка з променя.

2007р.

Ходи сюди! Два чорні пси
попіднімали вже носи
і шурхіт у нічній траві не стих.
Бо я — не ти, а ти — не всі
ти не злякаєшся стежок моїх.
У темряві — нам ніч за яв
і будеш ти, де б не стояв,
тримати міцно у руках мене,
бо день не спить, а ніч мине.

2007р.

Час усім нам відповідне місце
признача для зустрічей і втрат,
час зітре усяке гостре вістря
і позбавить гіркоти слова.

2007р.

Якщо не «через», то, безперечно «заради»
нам снились зорі по різні боки планети.
Твоя присутність подвоїла б мої злети.
Твоя відсутність деномінувала втрати.

Ми йшли від мрії, втішаючись тільки нею,
крізь піт і сльози минаючи битий шлях.
Без рим і гриму, вензелем на полях
я, й проти волі, завжди залишалась твоєю.

Я ясно бачу: ти йдеш серед стиглого поля,
за десять років — весь скарб у заплічних мішках...
А нас з тобою іще поповодить доля:
тебе — по дорогах, мене — по моїх стежках.

2007р.

З променистих долонь літа
не нап'єшся тепла вдосталь,
і в останні серпневі ночі
цідим зорі в глечики душ.
І повільно пливе вітер
повз мої заплющені очі
там, де час зупинивсь в синім
меживітті старих груш.
У долоні того часу —
і крізь пальці поллється літо,
вересневих дощів струни
і зимові холодні сни.
А на дні заблищить ясно,
мов копійка, новий квітень,
ще дві краплі — і ми з тобою
дочекаємось знов весни.

2007р.

Я стрибаю в блакить щовечора
з підвіконня моєї кімнати,
чим товщими є наші ґрати, —
тим є наші душі легшими.

Тим вітер сильніше дмухає
і полотніють крила.
Я місто згори слухаю.
Я тінню його накрила.

2007р.

Коли я була яблуком, —
Ви не відчули стиглості.
Ви не торкнулись вигинів
налитих стегон. Зернятком
я проростала вдосвіта
між двох долонь в холоді.
І досі бринить молодод
бажання напитись досита,
нагрітись від полум'я
Ваших очей. Де ви там?
Я й досі шукаю Вас велетнем
із натовпу. Ви існуєте?

2007р.

І в силу мрій, накиданих недбало,
а ще — життя і досвіду «abuse»
захищеності й спокою так мало.
І рідше в головах — якась із муз.
Роби, що маєш, і тоді — що буде
прийми і знай: за все, усім, по всьому.
Я відміряю літери усьоме
і відтинаю. Не моє. Спокуто.

2008р.

Ну так: закохаю, піймаю, присплю,
бо люди ж вони — людина слабка,
а я поміж тим собі перехоплю
кілька ковтків гріха.

От тільки як вишкребти ту любов,
як пояснить їй: ти зайва,
чужі тобі мої плоть і кров
нікчемна, обідрана зайдо?

2008р.

Сну мого верба не стереже,
і від того став немилим ранок.
Бо пережило ся мною вже:
щотравневе ворожіння мавок,
сонця шовк пекучий та ясний,
неба синь на вітах, мов на п'яльцях,
і вологе відчуття весни
у простягнутих зелених пальцях.
Ось дощі підставлять знов їй струни!
А вона — косу свою вітрам!
Та верба все мріяла про юність,
а її спиляли, — бо стара.

2008р.

Сусід помер

У вікнах навпроти недавно робили ремонт,
плакали вікна крейдяним безладдям і пилом.
А вже сьогодні окреслився чітко кордон,
що розмежовує дім для живих і могили.
Ще позавчора з'явилися фіранки нові.
Нова косметика, миючий засіб зі спиртом,
а вже сьогодні по той бік скла — vis-à-vis
дама, яка не сприймає ніякого флірту.
І недомовок. І часто буває права,
не довіряючи ні почуттям ні словам.

2008р.

Таке рідко буває: твої слова
проростають хвилинами і тримають.
Аж хочеться: коники, травень, трава,
бузок і сонце за обрій сідає.
І довго словами — гра в бадмінтон.
Кидать по-черзі здогадки.

Аж поки ніч не змінить тон
розмови з «allegro» на «пошепки».

І що шепотітимеш Ти мені?
2008р.

Я розумію все, я бачу це знов і знов.
Дозволь зазирнути тобі в лице:
а як же твоя любов?
Невже вона тихо так підвелась,
не кинула слова в твій бік,
вдягла окуляри і плащ
і зникла із виду за ріг.
І ти не помітив,
що більше немає
того, кого я ще кохаю...
2008р.

Скільки днів між пальці, снів — у хмари,
а дощу — ні краплі із гори.
ні зорі, ні блискавки, все фари
повз жовтаві вікна і двори.
В тих дворах — моя рум'яна юність,
вальс-Бостон і літо без зими.
І дощу натягуються струни,
по яких заграєм-підем ми.
Скільки днів, а я бреду узбіччям,
в метушні боюсь згубить когось.
День. Неділя. Рік. Десятиріччя.
Вічність... Ми зустрінемося ось-ось...
2008р.

Як пучку врізатъ. На найвищій ноті.
Щоб позникало все й запанувала тиша.
Слова набрякли короком у роті,
та міряться не нам: хто з двох сильніший.
Льняні полотна власного «кохаю»...
Я знала — космос, виявилось — більше.
Хай краще я усі їх розпатраю,
ніж посягне на білину хто інший!

Хоч «посягти» і «здужать» — різні речі,
як прірва межі «перший» і «передній».
Бо той тягар в мої вривався плечі,
а ти в той час страждав від різних «недо»:
від «недобачить» до «недопослухатъ»,
від «недодати» до «недовхопить»,
від недовіри до недорозлуки,
від «недомріять» до «недолюбитьъ».
Я ж стільки снів від тебе народила
З байстрячою закоханістю в фатум...
Та годувати враз забракло сили
усі їх. Отака із мене матір...
У кожного із нас своя дорога,
що зробить крок пружнішим і легким.
Від тебе я іду поганським богом
жорстоким і голодним, і глухим.

2008р.

Дійсність — не синонім слова «справжність»,
та якщо конвалії мені
ти даруєш в серпні, а не в травні —
ми таки зійшлись в моєму сні.
Коли дві людини снять те саме —
Verbum Caro factum est — я знаю!
Між Землею й небом, поза снами
я Тебе знайду, бо ТАК шукаю.

2008р.

Слова в слова, та вічність межі літер
не пульсувала в них у ритмі серця.
Я викликаю! Тільки ти озвися,
проігноруй банальну відстань терцій.
Де брак емоцій — там катма живого.
Цеглин не зліпиш розрахунком сум.
Я знов заграла на своїх дорогах
арфічну сутність однієї з струн.
Вона ж моя до розітертих пучок!
Справжніш од смерті, бо іще болить!
Якщо не нею, чим тебе озвучить,
щоб в унісон прийдешне пережить?
...І я скажу: «Мені вже тридцять три.

Я щось — жила, я щось — лише наснила.
Моє кохання спало до пори.
Збуди його, бо я ще й не любила!

2008р.

Не в тім печаль, що розбиваються на кригу
кришталні підмурки намріяних фортець.
Зкоцюблим пальцем не допише серпень книгу —
лиш перегорне жовтий папірець.

А в тім печаль, що, навіть, власними слідами
вернути в Щастя двом нам не дано.
Вже прохолодно, і повітря, мов вино,
і степ неходжений прослався перед нами.

2008р.

Ми витрачаєм ся на стільки міражів:
стосунки, від яких лишився тільки попіл,
на втілення чужих неадекватних снів,
на вільгих рук чиїхсь байдужий дотик.

Для мене, вочевидь, дорога — океан.
Орієнтир — зоря, одна, яка не згасла.
Та має ж бути десь і генеральний план,
а все, що відбувається, — лише частина пазлу.

2008р.

Я не знаю тебе. Я слова все до тебе римую
у сполуки чудні, типу «терен плюс дуріан».
Тільки пальці попухли неоковирно й тому я
щохвилинно стромляю їх у світанковий туман.

Й вірю я, ігноруючи цим перше срібло на скронях,
й голу правду про себе, яку не прикриєш, бо нічим,
що у тому тумані натраплю на вільгі долоні,
а відтак, — і на того, хто не лякається погляду в вічі.

2008р.

Мистецтво бути самотньою —
одне з найскладніших мистецтв.

Одна. Мов колодязні отвори,
роззявлені очі з небес.
Чи в небо. Молитви в істериці.
Емоції не сформульовано.
Все прими, жодної терції
голіруч іще не впольовано.
А я ж стільки років училася
особисте лишати осторонь.
А зараз сама лишилася —
і ніяк не звикну до простору.
2008р.

Розчинить свої очі, яко вікно
у липневий зелений ранок.
Розчинить і пірнуть на самісіньке дно
цих зелених очей. Світанок
починається з дайвінгу — там океан
і до дна досить довго летіти.
І проходять повз і дельфін, і катран,
а внизу — щось схоже на квіти.
Де ти взявся з цією колискою див?
Я в боргах по самісінькі вуха.
Небо через десятки днів
спромоглося мене послухать.
Навзаєм ми вже стільки всього віддали,
відцідили, відміряли часом,
по забродах багна, яко по суху, йшли,
кожна зморщечка — тільки окраса.
З юну легко тебе і мене любить:
на це здатен був кожен дурень,
а тепер тільки я можу слово вхопить
і по лікті в майбутнє занурить.
2008р.

Заплющую очі — і руку у порожнечу
між часом і простором, повз емоції й силу!
Я вхід крізь себе потай до тебе відкрила,
углядівши промінь крізь маленьку шпарину.
Подай же руку, нам коні тут ні до чого,
тягни щосили, а я триматимусь міцно.
І хай щезають усі голоси і вікна,
і хай не буде у соннім місті нікого!
2008р.

Ще дощ улива перехрестя.
Рідше зринають з-за рогу фари.
Вірші — доступні чари,
снігами із Евересту.
Джунглі бетону й неонових лез.
Та світлофор ще не вимкнено.
Намалювався твій профіль і щез
уелльсовим невидимкою...
І вистигають ще від колес
дві колії, її поглине вода.
То не дощі, то буденність з небес
в очі нам, сплячим, впада.

2008р.

Я до тебе так ще не ходила.
Наче лицар: палиця, шолом.
І не розпелюстуються крила,
так, неначе неба й не було...
Зашели і ти, бодай, рядок
в вушко часу вправною рукою.
Рано залишати поле бою,
тлінь іще не шарпала кісток
тих, хто поруч втратив рівновагу
безліч слів і випадків тому.
І тобі дослухать одному
в чому полягають переваги
темпоральних фуг і ніжних рук,
білих днів і чорних усамітнень
результатом впевненості: в світі
Ти існуєш, спільно кровний друг!

2008р.

Вишикувавсь світ, якщо не рівно,
то напівпрозора: на, дивись!
Я не оступлюся, як колись,
бо підбор потрапив між бруківку.
Не згублю хвилин в намисті черг,
вчасно втраплю у стонадцять різних
місць, а, особливо, у четвер,
кращий з-поміж світлих ликів тижня.
Вишикувавсь, щоб тебе зустрить,

як тобі набридне повз ходити:
бо в моєму світі кожна мить
знає, хто ти, й як тебе любити!
2008р.

Ми ж обоє стільки літ лічили
срібні струни результатом втрат,
що тепер, напевно, стане сили,
мрію пальцем вивільнить з-за ґрат.
Ти лише признайся: слово дійсне!
Ти лише повір: якщо не нам,
то кому тоді блакитним вістрям
креслить мапи весняним вітрам?!
2008р.

Затривка словесна мішанина.
Я не дочекалась. Я замерзла.
Вмочений у фарбу, висох пензлик.
Ні х.. на сірій мішковині.

Отака із нас вогниста суміш:
недопетриківська хохлома.
До вказівника «На вічну юність»
я дійшла сама, й піду сама...
2008р.

У душі первозданний мотлох:
ніби пусто, та ще не чисто.
Я для тебе вдягла намисто
по сезону: блакить та вохра.

Я для тебе на склі віконному
малювала стежки, мов вени.
Заспокоєна, переконана,
що і ти десь щось пишеш для мене.
2008р.

Тільки ти, тільки я, тільки слово, подвоєне словом.
З-під руки течія, що заповнить пустоти легень.

І на помах непевний руки випадково
вже зайнявся над обрієм новий, непрожитий день.

Я ніяк не забуду, що краплі обмежують вінця.
Що вологу осушить зі щік перший промінь зорі.
Та бажання мої викидають кумедні колінця,
ігноруючи досвід і пам'ять мою взагалі.
І прозорим стає кожен клаптик старого паперу.
І малюються дивні тенета і давні міста.
І крізь зошит, немов крізь гостинно прочинені двері
я заходжу у власні вірші, наче в стиглі жита.

І до рук моїх тягнеться колос, налитий поволі
(як інакше — напоєний доброю сотнею злив).
Усього стільки трапилось в цьому безкрайньому полі,
що не можеш не трапитись ти ще задовго до жнив.

2008р.

Зима завжди є невчасною...
Я її планувала зустріти
усмішкою, відчуваючи,
як хутро лоскоче щоки,
червоні в морозному перці.
Аж губи рясніють клюквенно:
цілуй — так смакує вітер,
що гладив брунькам спинки...
А я вигинаюсь дзвінко,
бо стільки вільного місця
є зараз межи шкірою
моєю й легкою тканиною,
що має зарадити холоду...
Бодай, і не так, таж зустрілися.

Ну от, ти й прийшла, зимо....

2008р.

Малюй мене на склі думок,
гаптуй на шовку ночі!
Із кожним хрестиком на крок
між нами дні коротші.
Твоя рука накреслить час
і місце існування

тих двох стьожків, що зв'яже нас
вузлом перетинання.

2008р.

Не тому, що ти вже зник за рогом
похололи руки, а сніги
видаються покривом убогим,
вилатаним відтиском ноги.

Не тому, що все, що я носила
під грудьми, завмерло назавжди.
Не тому, що я не попросила
мов жебрачка, жадібно: «не йди!».

Не тому, що ця сірчана тиша
простягла до шиї довгі руки.
А тому, що я була живіша
до цієї, справжньої, розлуки....

2008р.

Знає вичовганий асфальт
чим різняться кроки твої
від сотень чужих ступань...
А голос твій (бас чи альт?)
сотні раз вітри скликав.
Всі дурепи з найближчих хат
пам'ятають твоє ім'я...
Його й досі не знаю я.

2009р.

Я чула, як бринить твоя душа,
напнута на зорю. Стікали миті
на бубон не тамованих бажань.
А я собі сиділа край вікна
і слухала ту музику крізь стекла,
і думала про очі і про стегна,
про погляд з-під важких повік твоїх.
Підспівувала, знаючи, що скоро
я очі ті не вигадую — взнаю,

зримую те, про що й не мрію нині.

Чи ти усе те чув по той бік скла?
2009р.

Ти спиш. Весна. Всі квіти пахнуть жовтим.
Обличчя всі зливаються, бо ти
ще й досі не з'являєшся з-за рогу,
а самота не б'є крізь інші очі.
А саме час нам зводити мости.
Із твого боку — повз потужні стегна,
плаский живіт, великі теплі пучки,
що вміють тамувати біль і втому,
що кидаються у туман — до мене
і не минають щік моїх і лоба,
повік, і вії, і вуст, і язика...
І вже по тому вірно розуміють,
що ще не знали в'язь хребців на спині,
гітарність оксамитових сідниць
і теплу хвилю темного волосся.

Тепер розплющуй очі і дивись!
2009р.

Дивлюся із вікна: калюжі, зелень
сіріє крізь нічний шифон. Стікають
останні краплі — майже дощ скінчився.
Я так люблю цей світ і цю вологість
і під ногою — відчуття порогу,
і відчуття початку і життя,
оновленого знов сакральним рухом
руки: і двері м'яко прочинились,
і вітер облизав плече. Та тільки
якби ще й ти так просто завітав
на чашку кави, на відкритий погляд,
на кілька слів, на тисячі ночей,
то я б сказала, що тепер я знаю,
чим пахне крапля, що є ніч на дотик,
і де таки весна бере початок
для тих, хто у весну пройшов крізь сні.
2009р.

Хто б не був — він не був тобою.
І ні з ким не ділила я юшки,
що кипіла у літні ночі
в казані на розпечених зорях.
І з прозорого того варива
виринали стежки неходжені,
мінарети й буддійські пагоди,
і гора, що сягає хмар.
І твій обрис схилявся замріяно
наді мною крізь пару і відстань.
А в морозно-рожевому присмерку,
обмеженому теплом
моїх ясно-жовтих вікон,
я зрозуміла, що відстань —
це зовсім не кілометри,
а брак твоєї яви,
дотичних до тебе дрібниць:
немитої чашки з-під кави,
відсунутої фіранки,
твого повноцінного світу,
який починає жити
іще і у вимірі часу...

2009р.

В чирвової дами — винувий валет на серці,
а дама чирвова найбільше боїться пустот...
Бо «пустка» й «пустоти» звучать не в секунду, а в терцію
однокореневим союзом віддалених нот.

І дамі спадає на думку в кутку павутиння,
полярні сніги, не властиві для наших широт,
у пересохлому руслі — очеретиння...
Та ж родяться зорі з безкрайніх, космічних пустот!

2009р.

Дивилась на зоряне небо.
І на мене дивилося вогнище
крізь павутиння диму.
І крізь кожну з моїх щілин
світом текла самотність,
мною так хована вдень,
так невідчутно звичайна.

Вона малювала мені тебе.
І портрети твої були схожі
на роботи експресіоністів,
їхня суть відкривалась за кілька
не кроків, не метрів — років.
Чи ж тобі з того боку полотен
я, так само уже пізнавана,
вирізняюсь на тілі ночі
крізь червоний муслін вогню?
2009р.

Сьогодні я відчула навіть настрій:
твоя душа дивилася на місяць,
а пальці стисли пожовтіле листя.
І посмішка сумна й багатозначна...
Й венеціанські дзеркала чекання
її відбили. І, мов по воді,
Пішли сферичні хвилеві сигнали:
«Тебе шукаю... Де ти? Де ти? Де?»...
2009р.

Я дивилася на дощ. Я слухала джаз.
Чорний кіт перетнув дзеркалевий потічок.
А ти десь сидів у машині.
Фари – натемно, тільки джаз.
Голосніше приймач увімкнено.
Слухав і думав, що я,
парасоллю тримаючи міцно,
стрибатиму через калюжі
до самого того моменту,
доки таки не відчую, що дощ
зайшовся осінньою зливою...
І в цей час ти побачив,
що кіт перетнув
той самий сріблястий потічок.
2009р.

Я на світ дивлюся крізь долоні.
І тому лякають підвіконня.
Бо, із них зриваючись у морок,

наперед не знаю, вниз чи вгору
попливе земля і охолоне,
а чи втратить значимість умить
все, що дотліває і щемить.

2009р.

Ілюзорність самот-самотин,
недовершеність багатозначна.
І якщо я — одна й ти — один
роздягаємось — лиш необачність,
то, в той час, як валує ніг
навперейми снам вирушати в ніч
поодинці нам — то вже майже гріх,
а не похибка. От у чому річ...

2010р.

Коли любов накриє з головою,
мов хвилею холодного смарагду,
я просто не відчую глибини.
Тому, що під непевними ногами
напнуться спини скатів чи китів.
Про існування морзе не згадаю.
А часу не помічу й поготів.
Руками не тягтимуся до сонця.
Не закричу, пускаючи бульки.
Повік не опущу і невагомість,
мов мед п'янкий,
неквапно й аж до дна
доп'ю.
І тільки потім, в вільгій тиші,
у темрявому серці океану
охаменусь. Тому я не римую
до тебе слів з закінченням на «ов».
Тому латаю у душі проталини
шовками, павутиною, гнотвою.
Боюсь тужити вголос за Тобою
і мріяти... Бо дуже добре знаю я:
байдужістю Твоєю віддзеркалена,
мене любов накриє з головою...
Моя автонавіяна любов...

2010р.

Від спалених листів, немов від листя,
потягне димом, вогкістю і млістю,
і холодом, і тлінню. Тільки рук
ніхто з нас не зігріє край багаття
і більш ніхто із вітром в унісон
не мріятиме... Хто тобі сказав,
що вигадати можна лиш майбутнє?
Це все не так. Моя білявка-пам'ять
кохається з минулим привселюдно,
ховаючись за рятівне «люблю»,
стонадцять довгих літ. Тому сьогодні
пектимемо картоплю у багатті,
на недогарках «вірю» і «чекаю».
А ти налий вина по самі вінця
із мною відкоркованої пляшки
«Весна — Кафе — Мітяєв — «Хванчкара».
І бачитиме тільки стиглий місяць,
що більше не лишилося ні краплі
на дні: я все, нарешті, допила...
2010р.

*«...и как остатся мужчиной после того,
как женщина призналась тебе первой?.. »*

Я не з тих, хто боїться жити,
я не з тих, хто біжить од тіні,
а надто — своєї. Тому тепер,
коли сонце кохання поміж ребер
освячує променем кожен мій день,
я поспішаю ділити
той жар з перехожими,
з променем дня,
відбитим в брудній калюжі,
з облізлим голубом, що поважно
перетинає мій шлях.
І видається мені, що й цей птах
також не лишився байдужим...
А коли я й Тобі освідчуся,
то Ти просто станеш свідком
мого сонця поміж ребер
(як і всі втаємничені дотепер).
Ти знатимеш те, що я знаю:

що свідчити, чи мовчати,
тримаючи руку на віжках життя,
або у просторій кишені, —
не складно. А справжній вчинок —
крізь будні і пам'ять судомно
собі зізнатися в тому,
що я тебе дійсно кохаю...

2010р.

Теплі вінця мого тіла
обмежують порожнину,
що зумовлена браком тебе,
звуку кроків твоїх поряд,
твого погляду пильно-ніжного,
незалежно від того,
в який саме бік
Ти в цю хвилину дивишся...

2010р.

Порожнину в мені сьогодні обмацує вітер.
І пустелю в мені вгадає кожен собака.
Я її обережно, мов люстро, несучи світом,
І, крім тебе, її не заповнить нічим...

Та сьогодні живемо ми всі за весняним часом:
ночі в травні — мов дні у серпні — без меж і дна.
Вірю я: ми з тобою крокуємо зараз разом,
й тільки тінь на асфальті позаду ще й досі одна!

2010р.

Ми граємо в різні ігри.
Ти — в дротики, я — у шахи.
Кілька ходів — і крилаті цвяхи
ошкірились нагло, мов вовчі ікла.

Це — поза межами етикету,
Це — неповага до простору.
Хто потребує інтриг і секретів,
маневрів, шляхетних поступок?

Ніяк не наважуся запитать:
чи ж досі ти не розумієш,
що білі та чорні — одна рать,
безглуздо обмежена в дії?

2010р.

Щасливо пірнаю у темряву,
яка рафінує вулиці,
що одразу неначе ширшають,
позбавлені денної тисняви.
А, оскільки пустот абсолютних
не буває, — асфальтовим руслом
уливається безліч звуків,
несумісних із денним світлом.
Кожен кущ випростовує крила.
Кожна лавка старого парку
потирає затерплі коліна.
І за кожним гарячим вікном
знахабніло пульсує приватність...
І, закохана в метаморфози,
я й собі починаю співати
уголос. Але сьогодні
мені наснилась самотність:
ніби я йду крізь бузкову ніч,
а кроки чийсь позаду
жаско бентежать. Враз холодок
перебрав на шиї моїй хребці
вузлуватими пальцями.
Тут я згадала, що часто в снах
бракує певності у ногах,
марою стриножених. Навіть крик
не витиснути назовні...
Тремтіла, шукаючи в сумці ключ:
чи вистачить цих кількесот секунд
щоб втрапить у темний отвір?
Прокинулась (не одімкнувши дверей),
лежала, щаслива хоч з того,
що досі не всі із амін самоти
впритул і взаправжки я бачила...

2010р.

З часом щастя втрачає ознаки глобальності
і уже не залежить від кількості грошей,
наявності друзів, закоханості...
Лінза щастя вивуджує із каламуті
дедалі дрібніші речі:
присмак літа лютневого ранку,
теплий простір подушки поверх долоні,
запах неділі: кава і гель для душу,
які ти всотаєш без поспіху...
Щастя стає абсолютним, —
це коли ти розумієш,
що кожної миті маєш усе,
чого якнайбільш потребуєш...
І в такі екстатичні хвилини,
коли місяць серпневого вечора
різкими мазками поливить стомлені вулики,
і від того й на позір вони пахнуть медом і чебрецем,
я могла би натхненно повідать
про сотні квіткових колодязів,
до яких зазірала сьогодні кожна бджола.
І про те, що в родині чисельній
немає двох пар однакових крилець.
І як місяць здивовано дивиться
на смугастий гамак
з-поміж темного листя...
Та знаю я,
що, наразі, мого божевілля
не завважить хіба справжній пасічник,
і тому — безтурботно гойдаюся....
2010р.

Весна, зима, осінь —
станції.

А літо —
завжди тільки потяг,
про який ти знаєш усе:
від фірмових фіранок
до всцяного тамбура.

І в якому
(як в кожній подорожі)
найкращою є ота мить,
коли рушили нарізно: ти і платформа...

І кожного разу,
коли його хвіст,
мов комета,
зникає на обрії,
ти вклякаєш від болю...
Чи через те,
що знову фатально спізнився,
чи просто
кленова мідь
на ще зеленому килимі
так повнощемно довершена....
2010р.

Ти не приходив сьогодні,
і позавчора, й на тім тижні...
А тимчасом по коловороті
в моїм саду почервивіли вишні.

Я сьогодні дивлюся з свого вікна
без різкого того жалю,
утішена тим, що наразі — одна,
і з задоволенням їм і сплю...

Коли листя з дерев оббілує сніг,
Ти прийдеш і станеш під хатою...
Звідти лунатимуть гомін і сміх,
а Тебе там ніхто не чекатиме....
2010р.

Всі ми народжуємося з любові.
Трісне слизько-рожевий покрив —
і рефлексія в дзеркалі — мов апокриф —
вже органічна, та ще не знайома...

Ніч визирає байдуже з-за спини,
забрало їй ніжності в кожному слові.
Я знов народжуюся з любові
і саме час розітнуть пуповину...
2010р.

Знаєш, кожного разу,
просто серед бенкету,
звучання музик і брязкоту срібла,
розтягнутих вуст (передбачено посміх),
гарячих, нав'язливих рук
я раптом втрапляю у отвір,
з якого немає виходу.
І залишається — лет донизу,
але не до тверді, а просто до тебе.
Й хоч скільки триває падіння,
тебе не торкаюсь, не відчуваю,
не слухаю, не цілую...
Мій милий, яка безглуздість
марнувати життя на уявний тунель,
позбавлений справжнього дна!
2010р.

Липневого ранку на пляжі...
Мов вперше, смакую яблуко.
Кислий сік біліє, мов молоко
на загорілій моїй руці
від надлишку сонця і стиглості.
2010р.

Навіщо писати листи
людині, що їх не читатиме,
що не має і скрині поштової?
Ті листи,
лише фактом свого існування,
доводять наявність відстані,
непоборної доторком, поглядом...
Білий аркуш втратить цноту,
ставши свідком цього надстриптизу
з подальшим здиранням шкіри.
Ніжний подих теплого вітру
обернеться болісним ляпасом,
а холодне місячне світло
залишить серйозні опіки,
і у кожному з найменших шпарин
потроху вдереться реальність...
Проте,

там, де мала би бути душа, —
нагло вичорнилось провалля,
мертве, мов штольня покинута.
І луна від всипаних тобі слів
більше звідти не знайде виходу.
2012р.

Ти маєш знати, що кожна любов
закінчується пологами.
Ти у муках комусь подаруєш життя,
чи із болем залишиш рядки
рожево — слизькою плацентою
на тому дивані, де Ваші тіла
горілиць усміхалися Вічності.

І, мов вперше, цю істину ти осягнеш,
коли якнайбільше болітиме....
2012р.

Рефлексія

Осінь не йшла селом уночі, крадькома, тамуючи подих, аби не сполохати ще пружних кручених паничів на облуплених дошках парканів, не зазірала у жовті вікна людських осель сторожко, немов стидаючись невідворотності свого візиту.

Осінь просто серед білого дня напнула крихкі сірі прямокутники шибок і жовто-рудю хвилею у кількасот метрів здолала простір...

Під моїми важкими чобітьми болісно вигинались морські зірки кленового листя. Хвилі чітко співпадали з кроками, і ще було щось на зразок бризу, тільки з домішками прілого сіна і вологої землі.

Та осінь була позбавлена гострої останньої краси, вона мала пласке обличчя, що важко карбувалося у пам'яті, як обличчя співробітника спецслужби.

Це була перша осінь по смерті батька.

Ми мовчки тинялися переліском за селом із моєю молодшою сестрою, сподіваючись щонайперше пригадати, якими виразними можуть бути очі Осені, або, принаймні, знайти з десятків каштаноголових маслюків.

Сестра мала за місяць народити, їй було не дуже зручно нахилитися, отож вона виміняла непевне «принаймні» на можливість мовчки рефлексувати.

Покійний батько був із таких людей, до яких не припасовуються слова: «напівмири», «на півдорозі», «на півслові». Усього було через край. Життя, родину (і мене, старшого сина) він любив через край, ідеалізовано, жорстко тримаючи об'єкти любові у рамках свого ідеалу...

Об'єкти обстоювали право на власні рамки...

Я, дипломований програміст, вперто продовжував складати до купи кострубаті рядки у редакції місцевої малотиражки без надії на матеріальну винагороду.

Із життям ще складніше. Батько якось сказав, що найгостріше відчував щастя, коли йому було 10—12 років...

А 10 років йому виповнилося у 47-му, за два роки по жахливій війні, під час якої загинув мій дід, а від двору залишились згарище замість хати і понівечений окопами садок. Сюди із Німеччини якраз у 47-му і повернулася бабуся із дітьми. І якраз у голодному 47-му батько захворів на сухоти... Ту хворобу він здолав у 49-му, а помер кілька тижнів тому від іншої хвороби, яка таки здолала його.

Він залюбки розповідав про дитинство, і в його інтерпретації сумно-серйозні речі виглядали вже не такими однозначними і, навіть, веселими.

Згадалася історія про блискавку. Якось, хизуючись перед однокласниками, батько кинув качан кукурудзи в одну із аж двох колгоспних полуторок. Хтозна, куди він поцілив, але автівка захарчала і

заглухла. Бабусю викликали до сільради. Нескладно уявити, наскільки приємною видалася їй та бесіда. Із сином було проведено «відповідну роботу», після якої, під час грози, він вибіг за село, ось у цей перелісок, став під явором у калюжу і уявляв, як блискавка влучить у дерево, і як буде по всьому голосити матір (яка плакала вкрай рідко), заламуючи руки, і зрозуміє, як вона його любить. Та буде вже запізно.

Одна з найбанальніших дитячих фантазій...

Звісно, тоді все минулося, щойно вщух дощ і образа...

Та, у дечому, батько був правий: смерть нівелює комплекси та амбіції і залишається любов у чистому вигляді. Аж така велика, що ти і не здогадувався про її межі...

Смерть — то, взагалі, така лінза, яка дозволяє роздивитися лише важливі речі, а все решта — лише брудно-біле тло.

Смерть — це завжди вихід, не знаю куди, може, і в нікуди, але, однозначно, за межі болю.

Моя бабуся таки пережила мого батька.

Здається, відтепер я з двох слів упізнаю кожного, «втаємниченого» в смерть.

Відтепер я не боюся смерті, я боюся того, що про смерть знає моя бабуся...

Відчуття невідворотності і пустки з'явилося не одразу, відразу спантеличила здатність речей переживати свого хазяїна. Капці на килимку іще стоять...

Я просто скучив за батьком. Він був гарним співрозмовником, одним із кращих, що я знав. Зазвичай, його аргументація не зводилася до величезної кількості вичитаних фактів (із історії, філософії, політології, соціології і Бог його зна, чого іще), — його власної біографії вистачило б не на один голлівудський блокбастер. Ми про скільки всього іще не поговорили.

За життя розмови клеїлися не завжди...

Просто дуже різні речі ми знали з ним про світ...

Я та моя сестра виростили за височезним муром батьківської опіки, що нагадував Берлінську стіну зі східного боку. З того, східного, боку стіну прикрашало зеленого кольору графіті, написане готичним шрифтом: «Моїм дітям нічого не бракуватиме». І, лише коли ми вийшли крізь один із чисельних проламів у стіні на західний бік, Світ нас зустрів іншим зеленим графіті (шрифт: «Times New Roman»): «Інфантильність і непрактичність».

Підійшла моя сестра. Вона ніколи не була схильною до повноти, а зараз була просто схожою на павучка з великим черевцем та тоненькими кінцівками.

Я витяг із кишені яблуко, розрізав його навпіл і простягнув половину сестрі:

— Будеш?

Вона узяла половину, дивлячись повз мене:

— А он під тим явором батько стояв і ...

Її рука красномовно зависла у напрямку п'ятиметрової химерної скульптури, яка височіла у центрі мандали із свіжовигорілої трави, однієї з тих, що лише блискавка робить із дерев.

